

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Anul vechi (1984) a trecut, a încetat de a mai fi, „a murit“, a devenit istorie. „A murit“ un calendar, calendarul anului trecut. S-a născut un nou calendar. Observăm că așa cum mor oamenii, viețuitoarele și plantele, mor și calendarele, mor anii. Anii se nasc și mor ca și oamenii. Spre deosebire de oameni, anii se nasc unul după altul într-o perfectă ordine și numai în momentul în care unul moare se naște altul. Nu pot trăi doi ani odată.

Anii se nasc, trăiesc și mor. Dar ei sînt și productivi, lucrează. Ultimii ani îndeosebi, au fost foarte activi. Într-adevăr, într-un ceas sau o zi de acum volumul înfăptuirilor poate fi de zeci de ori mai însemnat și mai bogat decît într-un ceas sau o zi de pe vremea bunicilor noștri.

Ce lucrează anii? Ce a lucrat anul trecut? Care a fost producția lui? Evenimentele care s-au desfășurat cu toate implicațiile lor, reprezentînd „semnele timpului“, au constituit produsul anului. El le-a țesut în pinza lui. Anul care se încheie, a încrustat în conștiințe probleme importante, probleme vitale pentru oameni, cum ar fi: problema vieții și a morții, problema mințuirii, a „neprihănirii veșnice“, a caracterului creștin, etc..

Anul trecut a fost un an plin de învățăminte. Astfel mulți au fost determinați sau inspirați a se ruga: „Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă“ Ps. 90,12. Dacă am reuși să vedem că avem mare nevoie de încredere iar nu de îndoieli și suspiciuni, că avem nevoie de respect și înțelegere, iar nu de conflicte deschise sau ascunse, nu de tensiuni și încordare, atunci viața ar fi mai dreaptă și mai bună și inima mai înțeleaptă.

Acum cînd ne găsim deja în noul an, ar fi bine să ne punem următoarea întrebare cu privire la anul 1984, și anume:

„Ce ar fi putut fi anul care s-a încheiat, pentru noi credincioșii Speranței Advente, ca Biserică și ca slujitori ai Evangheliei?”

Dacă factorii umani ar fi conlucrat cu factorii divini, într-o perfectă armonie, dacă ar fi existat o remarcabilă consacrare pentru lucrarea de slujire neegoistă, o mai mare iubire pentru suflete, o totală punere la dispoziția Duhului Sfînt, o stăruință și o credință pe măsura

nevoilor, atunci anul care s-a încheiat ar fi putut fi anul unui seceriș bogat, al unei rodiri înflăcărante. Cît de frumoasă ar fi fost recolta spirituală se arată în Cuvîntul Mintuitorului cînd zice: „Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cît un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici colo“, și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință“ (Mat. 17,20).

GÎNDURI DE ANUL NOU

Anul 1984 ar fi putut fi anul binecuvîntat al revărsării „Ploii Tîrziu“, dacă „Ploaia Timpurie“ și-ar fi făcut pe deplin lucrarea ei în viața și slujirea noastră creștină, dacă ar fi existat o totală consacrare și o bună dispoziție de a primi darul Duhului Sfînt. În acest sens Spiritul Profetic spune: „În darul cel mare și nemăsurat al Duhului Sfînt, se cuprind toate resursele cerului. Nu din cauza vreunei restricții din partea lui Dumnezeu se face că bogățiile harului Său nu se revărsă peste oamenii acestui pămînt. Dacă toți ar fi dispuși să primească, atunci toți ar fi plini de Duhul Sfînt“ (P.D. ed. 1980, p. 335).

Anul care a trecut ar fi putut fi anul încheierii lucrării de predicare a Evangheliei, dacă slujitorii lui Dumnezeu, solii Crucii, ar fi avut o experiență în viața și slujirea lor, pe măsura acestui eveniment rezervat vremurilor finale. El ar fi putut fi anul ajungerii la destinația noastră veșnică: „Împărăția slavei cerești“.

Dar și anul 1984 a fost pentru noi anul în care am „ocolit muntele“ (Deut. 2,3). Ne-am învîrtit mereu în jurul muntelui slăbiciunilor și al necredinței. Nu cumva lucrarea noastră este un fel de învîrtire, de ocolire a mantelului „eului“, și egoismului nostru? Și acum toate

șansele nerealizate ale acestui an au fost predate noului an 1985, pentru că anul 1984 a fost pentru unii, un an al șanselor pierdute.

Noul an este anul unor noi speranțe, aspirații, idealuri, ținte. Este anul mobilizării tuturor energilor și resurselor noastre spirituale, morale, intelectuale și fizice în vederea împlinirii mandatului pe care cerul ni l-a încredințat. Anul care a început este ziua noastră de lucru, despre care ar trebui să spunem și noi ca Maestrul divin: „Cît este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, cînd nimeni nu mai poate să lucreze“ (Ioan 9,4).

Anul acesta este anul cînd trebuie să ne luptăm din răspuțeri lupta cea bună a credinței, cînd trebuie să alergăm cu stăruință în alergarea ce ne stă în față „spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus“ (Fil. 3,14), este anul cînd trebuie să ne păstrăm credința, făcînd-o să sporească, să păstrăm ceea ce avem ca pe un dar divin.

Poate că sîntem la ultima sută de metri. Pe această distanță se dă cea mai mare bătălie, se depun cele mai mari eforturi; este distanța decisivă. Oare în ce an va fi cuprinsă ultima sută de metri? Pentru mulți dintre cei ce au slujit pe Dumnezeu anul 1984 a cuprins ultima sută de metri.

Anul 1985 a început cu o clipă numită „clipa de cristal“. Dar cu ce se va încheia? „Clipa de cristal“ este clipa de după apusul soarelui, care anunță intrarea pămîntului într-un nou an. Cu această clipă începe prima zi a noului an. Este clipa cînd oamenii sînt veseli, optimiști, plini de nădejde. Este clipa cîreia i se acordă atîta semnificație, dași nu este decît o clipă ca oricare alta. Clipa de cristal este clipa prin care oamenii pun prag între ani.

Dar „clipa de cristal“ nu este cea mai prețioasă clipă, oricît de mare ar fi fericirea ei. De ce? Pentru că aceasta poate fi o clipă primejdioasă. Apostolul Pavel spunea că „sîntem în primejdie în orice clipă“ (1 Cor. 15,30). Deci chiar și în clipa de cristal.

Clipa de cristal nu este cea mai prețioasă clipă pentru că aceasta poate fi clipa în care Dumnezeu

(continuare în pag. a 5-a)

*Iubiți frați și stimate surori,
Scumpi frați conlucrători,*

Ianuarie 1, 1985. O iarnă bogată ce s-a făcut simțită prin frigul ei și prin zăpada pe care vântul a troienit-o pretutindeni unde a găsit loc. În vârtejul viscolului, fulgii de nea, de o frumusețe geometrică unică, împinzeau văzduhul, acoperind apoi pământul într-o mantie albă imaculată. Iarna a îmbrățișat cu suflarea ei glacială totul făurind un decor de-a dreptul fantastic.

Privind întinsul de zăpadă, frigul pătrunzător al iernii, și filele din calendar care în trecerea timpului zboară asemenea unor frunze luate de vânt, te întrebi dacă acest ocean de zăpadă răscolit de vânt, poate să producă ghiocei și trandafiri! Este oare posibil ca nenumăratele cristale cu multitudinea lor de forme de o perfecțiune uimitoare, să dea la iveală boboci și flori de un colorit incântător?

Da, este posibil și cu certitudine așa se va și întâmpla. Cind furia viscolului din luna ianuarie, va face loc vântului călduț și ploilor din luna aprilie, puterea de viață a pământului se va trezi din amorteala frigului și va irumpe într-un ocean de boboci, și de flori de un parfum și colorit inimaginabil.

Dumnezeu este Acela care cheamă la viață ceea ce este mort și aduce la ființă lucrurile care nu există (Rom. 4,17). El este Acela care ne-a dat făgăduința: „Eu fac toate lucrurile noi” (Apoc. 21,5).

Privind la noi, nu putem decât să constatăm nevoia, copleșitor de necesară a unei înnoiri spirituale. De mult timp inspirația divină atrage atenția celor credincioși asupra acestei necesități a vieții noastre. „O reînviore, o reînsuflește a adevăratei sfințenii printre noi (printre oamenii credinței), este nevoia cea mai mare și cea mai presantă dintre toate nevoile noastre. A căuta realizarea, împlinirea ei, ar trebui să fie preocuparea noastră prioritară”. (1 SM/21).

Această subliniere a priorităților vieții noastre spirituale a fost făcută acum aproape un secol și ea nu numai că nu și-a pierdut valabilitatea, dar este mai actuală ca oricând.

O reînsuflețire a adevăratei sfințenii printre noi, în inimile și în viața noastră de credință, iată nevoia noastră cea mai mare. Lipsa ei, indiferența față de această stringentă nevoie a noastră, face să apară curente de falsă reînviore, și acțiuni având înfățișarea unei evlavii active, pe cind — în simburile ei nu este decât amărăciunea unei înșelări satanice.

Iată de ce avem nevoie de o REÎNNOIRE A VIEȚII NOASTRE SPIRITUALE. Am putea spune că cei credincioși sînt mai vinovați pentru lipsa unei reînviore existente în viața lor spirituală, decât aceia care nu cunosc experiența convertirii în viața lor. Aceasta nu înseamnă agitație, nu are contingență cu manifestarea zgomotoasă pentru a demonstra ceea ce, de fapt nu există înlăuntrul nostru, ci înseamnă a căuta pe Dumnezeu dintr-o inimă curată; înseamnă a flămînză și înșeta după neprihănire, înseamnă a ne adînci „privirile” în Cuvîntul Său, acordînd Adevărului sacru valoarea lui transformatoare. Înseamnă a ne lua timp pentru comuniunea cu Cel Prea Înalt și a poposi zilnic la Izvoarele Vieții.

Avem nevoie de REÎNVIORAREA CREȘTINISMULUI PRACTIC printre noi. Trebuie să recunoaștem

că adesea ne-am risipit forțele spirituale pe lucruri care nu hrănesc, care nu satisfac. Ne-am ocupat și încă ne ocupăm prea mult de noi înșine, în timp ce cei din jurul nostru au nevoie de noi. Am dezvoltat un egoism de o nuanță specifică. Predicăm pentru noi, ne îngrijim de noi, cîntăm pentru noi, toate pentru noi, în timp ce Domnul Isus Hristos spunea că noi trebuie să fim sarea și lumina lumii. Este nevoie de a fi o binecuvîntare pentru semenii noștri. Menirea noastră nu este izolarea, ci implicarea în tot ceea ce aduce un ajutor prezent și veșnic aproapelui nostru.

Pentru aceasta este necesară REÎNVIORAREA IUBIRII NOASTRE. Evanghelistul și ucenicul Ioan spunea: „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul” (1 Ioan 3,18). Trebuie să recunoaștem faptul că de cele mai multe ori am căutat și ne-am zbatut să fim drepti în ideile noastre, decît iubitori în spiritul nostru. Prea adesea ne-am transformat în judecători și în etaloane ale dreptății, uitînd că iubirea este temelie și forța motrice a adevărului. Avem mare nevoie de atîngerea minunată a harului lui Dumnezeu, atîngere care va nimici mindria, egoismul și inropeala laodiceană, cauze ale rigidității noastre.

Avem nevoie de REÎNSUFLEȚIREA IDENTITĂȚII NOASTRE! Noi trebuie să facem cunoscut, prin viața noastră, iubirea Sa. Să vestim îndurarea și minunile Sale — să-L înfățișăm ca Domn al Sabatului, ca Mare Preot în ceruri, ca Mijlocitor și Judecător, ca Mintuitor ce este dornic să aducă la îndeplinire făgăduința Lui de veacuri.

Fiecare dintre noi să înălțăm smeriți gîndul rugii noastre către Cel Atotputernic și să spunem:

„O, Doamne al Îndurărilor, Tu ce dai lumii viață și omului cuvînt, care îndepărtezi frigul iernii și faci să înflorească totul, reînviorează și viața mea spirituală. Dă-mi iubire față de aproapele meu, fie că-mi este prieten, fie că-mi este vrăjmaș, și dă-mi puterea iubirii care să mă facă să mă adîncesc în Cuvîntul Tău și să pot avea ceea ce plăcută și sfințitoare comunie cu Tine.

Reînviorează viața mea în cămin, în Comunitate și-n societate. Fă-mă de folos pretutindeni. Ajută-mi să mă scutur de indiferența egoistă și somnolența laodiceană, pentru a fi plin de căldură și viață. Fă să fiu un soț sau o soție mai bună, un părinte mai bun, un cetățean corect și harnic. Ajută-mă să fiu integru, gata de a face totul pentru binele și fericirea celor din jurul meu. Să fiu harnic și cinstit la lucrul meu. Să am un spirit pătruns de iubire ce pornește de sus, de la Tine, văzîndu-se aceasta în tot ceea ce sînt și fac. Fă-mă un prieten al tuturor, și o mină de ajutor pentru cei ce au nevoie de mine. Ajută-mă să-mi îndrept atenția spre valorile veșnice ale Împărăției Tale, ca să am și eu parte de binecuvîntările lui. Te rog aceasta în numele Aceluia care a ieșit din moarte la viață, în Numele Mintuitorului meu Isus Hristos. Amin”.

CONGRESUL AL III-LEA AL FRONTULUI DEMOCRAȚIEI ȘI UNITĂȚII SOCIALISTE

În zilele de 7 și 8 februarie 1985, în prezența domnului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, președintele Frontului Democrației și Unității Socialiste, au avut loc lucrările celui de-al III-lea Congres al Frontului Democrației și Unității Socialiste, eveniment de seamă în viața patriei noastre.

Congresul — forumul celui mai democratic și reprezentativ organism al țării a analizat cu un profund simț de răspundere activitatea Consiliului Național și al organizațiilor componente din ultimii cinci ani, stabilind căile și mijloacele cele mai adecvate pentru mobilizarea energiilor și forțelor creatoare ale poporului nostru în vederea unei tot mai puternice dezvoltări economico-sociale a țării și a afirmării României pe arena mondială ca stat liber, suveran și independent.

La lucrările Congresului au luat parte D. POPA președintele Uniunii și N. Popescu secretar al Uniunii, ca delegați din partea Cultului nostru.

În cuvîntarea rostită cu această ocazie, președintele Nicolae Ceaușescu a făcut un bilanț al realizărilor obținute în perioada ce a trecut de la ultimul Congres al F.D.U.S., — subliniind sarcinile ce revin acestui organism larg reprezentativ, ce cuprinde practic toate clasele și categoriile sociale ale țării. Excelența sa arăta că :

„Într-o perioadă istorică scurtă, România s-a transformat dintr-o țară slab dezvoltată... într-o țară industrial-agrară, cu o industrie puternică... și o agricultură în plină dezvoltare.

„În ultimii ani am putut realiza o balanță comercială activă și am redus cu aproape 40 la sută datoriile externe a țării”.

„Pe baza succeselor realizate în dezvoltarea economico-sociale, a creșterii avuției naționale și a venitului național, am reușit ca, odată cu alocarea unor mijloace importante în vederea dezvoltării patriei noastre, să asigurăm și ridicarea veniturilor reale ale oamenilor muncii”.

Apoi s-au jalonat planurile de perspectivă ce stau în fața țării spre a fi realizate în anii ce ne stau înaintea, planuri deosebit de îndrăznețe care vizează dezvoltarea fără precedent a României.

„Trebule să pornim întotdeauna”, a spus în continuare vorbitorul, de la faptul că toți sîntem fiii aceleiași patrii, că avem aceleași drepturi, dar și aceleași îndatoriri... și „că tot ceea ce facem, facem cu oamenii și pentru oameni”.

„Doresc ca de la acest înalt forum democratic al poporului român, să reafirm hotărîrea și voința unanimă a României de a conlucra cu toate statele și popoarele pentru dezarmare, pentru pace, pentru o colaborare egală, în vederea dezvoltării economico-sociale independente și libere a fiecărei națiuni”.

Cuvîntarea președintelui Nicolae Ceaușescu, lucrările Congresului al III-lea al F.D.U.S., cum și rezoluția adoptată sînt pătrunse de acea caldă dar fermă responsabilitate față de destinele poporului român, pentru binele și propășirea scumpei noastre patrii pe drumul afirmării ei plene.

Realegerea domnului Nicolae Ceaușescu ca președinte al Frontului Democrației și Unității Socialiste, constituie o expresie a prețuirii și a prestigiului de care se bucură domnia Sa în rîndurile poporului român, cheazășie a împlinirilor noastre viitoare.

În Consiliul Național al F.D.U.S. au fost aleși reprezentanți ai tuturor organizațiilor componente ai Organizației Democrației și Unității Socialiste. În componența Consiliului Național au fost aleși și reprezentanți ai Cultelor, între care se află și fratele Dumitru Popa, președintele Uniunii de Conferințe al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România.

*
* *

Vineri 8 februarie a.c. a avut loc Plenara Consiliului Național al Frontului Democrației și Unității Socialiste, care a ales Biroul Executiv al Consiliului Național F.D.U.S., împuternicindu-l să întocmească

BIROUL EXECUTIV

al Consiliului Național al Frontului Democrației și Unității Socialiste

PREȘEDINTELE FRONTULUI
DEMOCRAȚIEI ȘI UNITĂȚII
SOCIALISTE

Domnul NICOLAE CEAUȘESCU

Președintele Republicii Socialiste România

PRIM-VICEPREȘEDINTE AL CONSILIULUI
NAȚIONAL AL FRONTULUI DEMOCRAȚIEI
ȘI UNITĂȚII SOCIALISTE — Manea Mănescu.

VICEPREȘEDINȚI AI CONSILIULUI NAȚIONAL : Tamara Maria Dobrin, președinte al Biroului Executiv, Constantin Arseni, Andrei Neagu, Eduard Eisenburger, Ana Mureșan, Constantin Niță, Iosif Uglar.

SECRETARI AI CONSILIULUI NAȚIONAL :
Ion Catrinescu, Ion Sirbu, Emilia Sonea.

MEMBRI : Radu Beligan, Maria Bobu, Nicolae Călinoiu, Nicu Ceaușescu, Mihai Gere, Ion Ursu, Doina Benea, Nicolae Giosan, Ilie Ceaușescu, Gherghina Ionescu, Ion Irimescu, Vasile Marin, Dumitru Radu Popescu, Poliana Cristescu, Tudor Mohora, Ion Mitran, Rodica Paraschiva Vilcu.

programul activității Consiliului Național și să ia toate măsurile ce se impun pentru o bună desfășurare a alegerilor de deputați din 17 martie a.c.

D. POPA

Care este diferența dintre „nu încă gata” a mileriiților și „gata pentru întîlnirea cu El”, a sfinților care într-o zi îl vor vedea venind? Un cuvînt inspirat spune: „Mai era încă o lucrare de pregătire care să fie adusă la îndeplinire în favoarea lor”. Ce se cuprindea oare în această lucrare de pregătire?

„Avea să li se dea lumină, care să le îndrepte mințile către Templul lui Dumnezeu din ceruri”. Ei aveau nevoie să învețe despre intrarea Domnului Hristos în cea de a doua despărțitură a Sanctuarului cresc, și despre slujba, despre lucrarea Lui în ziua cea mare a ispășirii.

Dar numai simpla cunoaștere a acestei doctrine nu va fi suficientă. Credincioșii însăși trebuie să participe la această lucrare. „Pe măsură ce, prin credință, ei vor urma pe Marele lor Mare Preot în lucrarea Sa din Sfînta Sfîntelor, noi îndatoriri li se vor revela. O nouă solte de avertizare și sfătuire avea să fie dată bisericii”.

Care a fost această nouă solie? Care erau aceste noi îndatoriri? Desigur că noua solie era întreita solie îngerească. Mileriiții au vestit solia primului înger. Gîndul esențial al lucrării lor a fost acela de a vesti că „ceasul judecării lui Dumnezeu a venit”. Prin aceasta ei au înțeles timpul revenirii Domnului Hristos. Și ei și-au îmbrăcat solia lor — Evanghelia cea veșnică — într-o prezentare așa de frumoasă, încît cu ocazia întîlnirilor pe care le aveau, cei păcătoși veneau la pocăință înaintea Domnului. Apoi, în anii 1843 și 1844 bisericile din care aceștia făceau parte i-au exclus. Atunci mileriiții adventiști au început, cu lacrimi în ochi și durere în suflet, să vestească solia ce-

ESTE POSIBILĂ

lui de al doilea înger: „A căzut, a căzut Babilonul”.

Dar în preocuparea lor de prima și a doua solie îngerească, ei au ignorat pur și simplu pe cea de a treia solie. Ei n-au înțeles importanța simbolismului ei. N-au știut cum să explice expresia „seamnă fiarei” din Apoc. 14,11 și nici „cine se închină fiarei și icoanei ei”. Ei n-au căutat să pătrundă însemnătatea profundă a celor spuse de Domnul: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,12). Dacă ei trebuiau să fie gata să împlinesc pe Domnul Hristos la venirea Sa, ei trebuiau ca mai întîi să înțeleagă în mod clar avertizarea ce le era dată în legătură cu cele cuprinse în Apoc. 14,10-13, și în viața lor să experimenteze, ce înseamnă cu adevărat a păzi „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

Dar nu avea să fie suficient numai a înțelege și trăi solia îngerului al treilea. Ei trebuiau s-o și vestească. Solia îngerului al treilea trebuia vestită cu „glas tare”.

Aici era acea „nouă solie”. Aici erau cuprinse „noile îndatoriri”. Și ele se aflau în Sfînta Scriptură; fuseseră profetizate cu aproape două mii de ani mai înainte.

Cit de folositoare poate fi pentru teologi istoria. Ea ne arată că în anul 1844 mileriiții nu erau încă gata pentru revenirea Domnului. La început, ei au vestit numai primele două solii îngerești dar n-au vestit pe a treia. Totuși cea de a treia solie, trebuia să fie vestită cu putere. Aceasta este avertizarea cea mai de temut a lui Dumnezeu. Lumina trebuie s-o audă mai înainte ca marea luptă să se încheie. Este o solie decisivă care face apel la o ultimă hotărîre și care să împartă pe oameni în două grupări — și anume, aceia a căror minte este modelată după împlinirea și caracterul „fiarei”, și aceia a căror transformare este atît de categorică și profundă, încît cu adevărat țin poruncile lui Dumnezeu.

Cînd E. G. White scrie că mileriiții nu erau încă gata, iar adevărurile și îndatoririle cele noi își așteptau rîndul ca să fie experimentate, ea își îndeplinea rolul său de comentator inspirat al Sfîntelor Scripturi, o lumină mai mică arătînd spre Marea Lumină. Cu mult înainte ca lucrarea Tragedia Veacurilor să fie publicată, Sfîntele Scripturi au profetizat cea de a treia solie, cum și o lucrare de sigilare, despre care mileriiții în anul 1844 nu știau nimic.

Mulți mileriiți erau sinceri, dar nu înțelegeau esențialul adevărului din zilele de pe urmă. Ei credeau despre ei că țin poruncile lui Dumnezeu, dar lucrurile nu erau așa. În ziua Sabatului încă își pregăteau și-și strîngeau finul. Ei își vedeau în această zi de treburile lor zilnice.

Istoria ne descoperă faptul că — mileriiții aveau nevoie să înțeleagă adevărata teologie a Sabatului și a Sanctuarului.

Dar nu era vorba numai de o teologie corectă. Cînd au ajuns să înțeleagă problema Sabatului și a slujbei de mare preot a Domnului Hristos, viața lor creștină trebuia să ajungă să se maturizeze în armonie cu lumina cea nouă. Domnul Hristos nu avea să rămînă pentru totdeauna în Sfînta Sfîntelor. Și cînd lucrarea Lui de mijlocire urma să se încheie, atunci erau nevoiți să stea înaintea unui Dumnezeu Sfînt, fără nici un mijlocitor.

Istoria ne arată de asemenea că majoritatea mileriiților, erau atît de departe de acest standard al sfințirii, încît caracterul lor n-a putut rezista marelui dezamăgiri din 22 octombrie 1844. Chiar Fitch și Stockman au trebuit să fie așezați în mormînt mai înainte de dezamăgire, pentru a fi mîntuiți.

Care erau acele cerințe ale mîntuirii ce se cereau împlinite?

Conform cu cele spuse de Spiritul Profetic, ei trebuiau să fie biruitori în lupta cu cel rău „prin lucrul lui Dumnezeu și prin eforturile lor sîrguincioase”. O credință sentimentală nu este suficientă. Nici o stare extazică și nici un plîns — așa cum se mai întîmplă adesea — nici o legătură superficială care să lase totul pe seama harului lui Dumnezeu. Ei trebuia să fie biruitori, să biruiască prin harul lui Dumnezeu și prin efortul lor sîrguincios.

Prin harul lui Dumnezeu și...

Este oare surprinzător că citești despre harul lui Dumnezeu și...! Nu sînt oare păcătoșii mîntuiți sola gratia (numai prin har)?

Intr-un sens frumos, păcătoșii, în adevăr sînt mîntuiți numai prin har. Atît de infinită este pedeapsa pentru păcat, și atît de infinită bogăția vieții veșnice, încît nici o „faptă” sau „lucrare” a noastră, chiar dacă am trăi o sută de mii de vieți, n-am putea spera să plătim o parte a acestui preț. Dacă omul trebuie să fie răscumpărat, atunci aceasta trebuie să se realizeze numai prin infinita generozitate a Răscumpărătorului. Căci mîntuirea sau răscumpărarea este

DIN CUPRINS:

- Gînduri de Anul Nou .c. I
- Pagina Președintelui .c. II
- Congresul al III-lea al F.D.U.S. 1
- Este posibilă desăvîrșirea? 2
- Din viața bisericii 4
- Cred! 6
- Dicționar biblic 8
- O invitație solemnă 9
- Studii omiletice 10
- Una cu Hristos 13
- Caracterul slujitorilor Evangheliei 16
- De la Sabat la Duminică 17

DESĂVÎRȘIREA?

un „dar“ al „harului“ (Rom. 5,15); este „darul fără plată al lui Dumnezeu (vers. 16,18), este „darul lui Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru“ (Rom. 6,23). În adevăr, Domnul Isus Hristos, El însuși „este un dar al lui Dumnezeu“ (Ioan 4, 10). Este „darul Lui nespus de mare“ (2 Cor. 9,15).

„Toți cei însetați, veniți... Veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată“ (Is. 55,1).

Cînd unii pastori adventiști, lipsiți de credință și neîncredători, au ezitat în fața unei așa de mari dărnici, în anii ce au urmat memorabilei Conferințe de la Mineapolis 1888, serva Domnului le scria cu o insistență cuceritoare:

„Îndreptățirea este în totalitatea ei lucrarea harului“.

„Orice am avea... bani, case, pămînt, putere intelectuală, putere fizică, talente... toate au pe ele sigiliul crucii și poartă imaginea și inscripția Domnului Isus Hristos...“

„Totul vine de la Tine, și din mîna Ta primim ce-Ți aducem“ (1 Cor. 29,14).

Domnul Isus Hristos împarte, dă toată puterea, tot harul, toată pocăința, toate înclinațiile, toată iertarea păcatelor în oferirea neprihănirii Sale oamenilor, ca aceasta să fie primită printr-o credință vie — care și ea este darul lui Dumnezeu.

„S-ar putea să fie o activitate feliurită și o afecțiune intensă, s-ar putea să existe o înaltă și nobilă realizare intelectuală, o profundă înțelegere, și o sinceră umilință de sine, așezate la picioarele Răscum-părorului; dar nu este nici cu o iotă mai mult decît harul și talentul date la început de Dumnezeu. Poate că nu s-a dat cu nimic mai puțin decît îndeplinirea îndatoririlor prescrise, și în acest caz nu s-a dat o iotă mai mult decît au primit la început; și toate acestea trebuie puse pe focul neprihănirii lui Hristos, ca să le curățească de tot ceea ce este omenesc, pămîntesc, mai înainte de a se înălța într-un nor de tămîie miroitoare la Marele Iehova și să fie primite ca un miros plăcut“ (M.S. 36/1890).

Dar chiar acest document merge mai departe și spune: „Domnul nu-și propune să facă lucrarea pentru care a dat omului putere s-o facă. Omul trebuie să-și facă partea sa“.

„El trebuie să fie un lucrător împreună cu Dumnezeu, trăgînd la un jug cu Domnul Isus, învățînd blîndețea și smerenia Sa. Dumnezeu este puterea ce conduce și controlează totul. El este Acela care dă

daruri. Oamenii le primesc și acțiunează cu puterea harului lui Hristos, cu un agent liber și viu...“

„Lucrările lui Dumnezeu și lucrările omului. Trebuie să fie o continuă primire a darurilor lui Hristos, pentru ca să poată fi o liberă și continuă dăruire a acestor lucruri și din aceste daruri...“

„Dumnezeu ne-a dat corpuri, puterea minții, timpul și ocaziile cu care și în care să lucrăm. Este necesar, ca toate acestea să fie puse la schimbător“.

Merită să amintim faptul că Biblia nu ne spune nicăieri că oamenii sînt mîntuiți prin har. Ea spune, în adevăr, că sîntem mîntuiți... prin har... „prin credință“. Acest lucru este important, căci chiar dacă credința este un dar al lui Dumnezeu, noi trebuie s-o exercităm, mai înainte ca ea să fie de folos pentru mîntuirea noastră. Chiar în legămîntul harului sînt condiții, condiția de bază fiind aceea că noi trebuie să alegem a crede.

De asemenea, nu este suficient să păstrăm credința închisă în inimile noastre. Cel puțin noi trebuie s-o exprimăm în cuvinte: „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mîntuit“ (Rom. 10,9).

În alte părți ale Sfințelor Scripturi ni se spune să ne întoarcem la El (Is. 45,22), să „venim“ la El (Mat. 11,28) să ne „pocăim“ (Fapte 2,38), să ne „mărturisim“ (1 Ioan 1,9), să „luptăm“ (1 Tim. 6,12), și multe alte lucruri exprimate în cuvinte ce sînt prea numeroase ca să le putem menționa pe toate.

Uneori acțiunile, lucrările pe care Dumnezeu le așteaptă din partea noastră ca să le aducem la îndeplinire, ca să ne exprimăm credința, sînt laborioase, dificile și solicitante.

Abraam a fost socotit neprihănit, atunci cînd a mărturisit credința lui în Dumnezeu, mai înainte de nașterea lui Isaac. Dar aceasta n-a avut loc mai înainte ca să „aducă“ pe fiul său Isaac, jertfă pe altar, adică „prin fapte“, a ajuns credința sa desăvîrșită“. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănit“ (Iacob 2,21-23).

Evrei 11,7 ne spune că Noe „a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință“ cînd, crezînd în Cuvîntul de avertizare al lui Dumnezeu despre potop, a făcut un chivot ca să-și scape casa“ Credința lui Noe în iminența potopului, nu i-ar fi adus nici protecție și nici mîntuirea cerului dacă — el s-ar fi mulțumit să păstreze cre-

dința lui numai la nivelul minții sale. El avea nevoie să-și exprime credința în acțiuni concrete în fapte ale credinței, ca și în cuvinte. Era nevoie ca el să stea de vorbă și să se înțeleagă cu cei ce lucrau pentru el, să strîngă uneltele și materialele necesare și timp de 120 de ani să lucreze, făcînd scînduri și pregătindu-le. El a trebuit să lucreze cu toată puterea lui, și ca un răspuns la un rezultat al credinței sale el a devenit „un moștenitor al neprihănirii“.

Tot astfel este și astăzi. Iubirea față de Domnul Isus Hristos este rațiunea păzirii Sabatului. Harul lui Dumnezeu ne dă putere să-l păzim. Dar ca să fim practici — cine mătură pe jos, cine curăță covorele, cine gătește vinerea hrana atunci cînd ne pregătim pentru întîmpinarea Sabatului? Fac oare ingerii toate acestea pentru noi? Oare harul lui Dumnezeu se îngrijește să coasă nasturii ce ne lipsesc, să facă pantofii, sau să așeze pe masă un vas cu flori? Cine deschide Biblia noastră și cine ia din bibliotecă Comentariile atunci cînd pregătim lecțiunea Școlii de Sabat? Cine pune la daruri zeceama și darurile noastre? Cine — atunci cînd este necesar, spune sau scrie scrisoarea cu care ne cerem scuze, iertare pentru ofensa adusă cuiva? Cine se îngrijește de mașină, cine cumpără benzină și o conduce atunci cînd trebuie să vizităm pe cineva? Face oare Dumnezeu toate acestea pentru noi, sau noi le realizăm cu ajutorul Lui?

Atunci cînd discutăm despre har și fapte, este necesar să facem o deosebire între diferitele fapte sau lucruri. După cum sînt două feluri de credințe — o credință vie care duce la mîntuire și o credință moartă, care asemenea demonilor crede și... se înfioară (Iacob 2,19) — tot astfel sînt și două feluri de fapte. Evrei 6,1 ne avertizează să ne pocăim de faptele noastre, dar imediat laudă faptele noastre bune, pe care Dumnezeu nu este nedrept ca să le treacă cu vederea.

Cînd folosim mușchii feței și diafragma pentru a exprima bucuria în Domnul, toți exclamă: „Ce frumoasă mărturie; ce minunată credință; este de folos să știm că atunci cînd într-un spirit de iubire, de ascultare plină de recunoștință, folosim brațul și mușchii piciorului pentru a pași să ne aducem darul nostru, cînd conducem mașina pentru a face un bine, cînd îngrijim grădina unui bolnav — noi ne mărim credința noastră — tot așa cum Noe și-a manifestat credința atunci cînd și-a folosit mușchii ca să construiască corabia. Abraam și-a manifestat de asemenea credința, atunci cînd și-a folosit mușchii ca să ridice cuțitul spre a aduce jertfă pe fiul său Isaac.“

Legalismul are mai puțin de a face cu ceea ce facem, decît cu... de ce facem acel lucru. Faptele credinței nu sînt în nici un fel mai legale decît cuvintele credinței.

„Tot așa și credința; dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacob 2,17). Nimeni nu se poate aștepta să fie îndreptățit printr-o credință moartă. Chiar simplul fapt că puterea și credința ne sînt date, demonstrează că de la noi se așteaptă să le exercităm și să le dezvoltăm.

Expresia, „numai prin har”, într-o aplicare extremă, constituie baza predestinației. Martin Luther, în toate declarațiile lui explicite despre îndreptățirea prin credință, era uneori — credem, inconsecvent — un adept al predestinației. Într-o astfel de ocazie, în mijlocul unei controverse cu Erasmus, el a declarat că „voința omului este asemenea unui animal ce stă între doi călăreți. Dacă Dumnezeu îl conduce, ea va merge acolo unde dorește Dumnezeu... Dacă, Satana este cel care conduce, ea va merge acolo unde vrea Satana. El, animalul, nu poate alege cine să-l conducă, ci călăreții sînt aceia care se luptă între ei pentru a decide cine va putea să-l aibă spre a-l conduce” (The Bondage of the Will, pag. 10-3-104).

Într-o astfel de teologie, voința omului este neînsemnată. Omul este lipsit chiar de puterea de a alege. Credința omului nu are nici o valoare. Omul în sine nu este nimic. Căci Dumnezeu din ceruri este totul. Omul este mîntuit numai prin credință.

Biblia nu învață această poziție extremă a „sola gratia”. Ea spune că harul lui Dumnezeu este la dispoziția tuturor oamenilor și el lucrează cu putere pentru re-crearea omului după chipul lui Dumnezeu. (Ez. 36,27; 2 Cor. 5,7), dar adaugă că el este eficient numai pentru aceia care ațintindu-și ochii la Hristos, aleg să creadă (Ioan 3,16), și care își exprimă credința lor prin cuvinte corespunzătoare (Rom. 10,9), și fapte de asemenea corespunzătoare (Iacob 2,14-17; Ioan 13,14).

Faptele noastre, desigur repetăm ca să evităm o greșită înțelegere, nu au nici un merit. Ele exprimă însă credința noastră, și ne leagă cu Izvorul credinței. În gradul cel mai înalt „eforturile noastre zeloașe” operează pentru a menține unirea și comuniunea sufletelor noastre cu Dumnezeu. „Vorbiți și meditați la Hristos. Lăsați ca ființa voastră lăuntrică să se „piardă” în El... Aici, la aceasta trebuie să veghem, să ne luptăm, să ne rugăm ca nimic și nimeni să nu ne determine să alegem un alt stăpîn... ci să avem ochii ațintiți la Hristos, și El ne va ocroti. Privind la Hristos, sîntem salvați” (SC/72).

Cine ne va spune oare că toate aceste eforturi sîrguincioase ale noastre nu au nimic a face cu mîntuirea personală? Îndrăznește cineva oare să afirme că sănătos fiind și cu o inteligență normală, dacă refuzăm a ține ochii noștri ațintiți

la Hristos și prin harul Său să ascultăm de voia Lui, El ne va mîntui oricum, numai prin har?

„Fie ca frații mei să fie foarte atenți la felul în care prezintă subiectul credinței și al faptelor înaintea poporului, ca nu cumva mintea să ajungă confuză”. E. G. White scria: „Nimeni să nu prezinte ideea că omul are puțin sau nimic de făcut în marea lucrare a biruinței; căci Dumnezeu nu face nimic pentru om fără conlucrarea acestuia. Și nici să nu spună cineva numai după ce a făcut tot ceea ce a putut — în ceea ce-l privește — că numai atunci Domnul Isus îl va ajuta, căci Mîntuitorul a spus: „Căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15,5).

„De la primul și pînă la ultimul om, toți trebuie să fim conlucrători împreună cu Dumnezeu. Dacă Duhul Sfînt nu lucrează asupra inimii omenestii, atunci la fiecare pas, vom putea să ne împiedicăm și să cădem. Numai eforturile omului singure, nu sînt nimic, n-au nici o valoare; dar conlucrarea cu Domnul Hristos înseamnă biruință. Efort și muncă se cer din partea primitorului harului lui Dumnezeu; căci roadele sînt acelea care demonstrează ce fel de soi este pomul” (1 SM/p. 379-382).

„Să nu fim înșelați de repetata declarație, că tot ceea ce avem de făcut este numai a crede. Credința și faptele sînt cele două visle pe care trebuie să le folosim în mod egal, dacă dorim să înaintăm împotriva curentului necredinței. Credința, dacă n-are fapte, este moartă, fiind singură” (E. G. W. (R.H./11 iunie 1901).

Este adevărat că atunci cînd avem în inima noastră hotărîrea de a asculta de Dumnezeu, cînd se fac eforturi pentru a se ajunge la această — Domnul Hristos primește această predispoziție și efortul acesta ca fiind cel mai bun serviciu făcut de om, și atunci se completează lipsa cu propriile Sale merite divine. Dar El nu va accepta pe aceia care pretind că au credință în El, dar care totuși sînt necredincioși față de poruncile Tatălui Său. Auzim alt de mult despre credință, dar avem nevoie să auzim mai mult și despre faptele credinței. Mulți se înșală trăind o religie ușoară, care se acomodează repede celor din jur, fără probleme. Dar Domnul Hristos spune: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Mat. 16, 24; 1 SM/382).

Această subliniere a necesității unei cooperări sîrguincioase, Dumnezeu-om, în lucrarea de biruință, ne îndreaptă spre gîndurile inspiratului adevăr (G. C./424.425). În această secțiune a studiului nostru vorbim despre desăvîrșirea caracterului în lucrarea de pregătire pentru revenirea Domnului Hristos.

(continuare în coperta IV)

DIN VIAȚA BISERICII

O nouă ocazie de a fi împreună cu pastorii și prezbiterii comunităților Cultului nostru ne-a fost prielivă de conferințele pastorale ținute în prima jumătate a lunii decembrie la Timișoara, Bacău, București și Cluj-Napoca. Cu acest prilej, ne-am amintit de acele „momente din lupta poporului român pentru apărarea ființei sale naționale”, întrucît se împlinesc 200 de ani de la izbucnirea răscoalei țărănești condusă de Horia, Cloșca și Crișan.

De asemenea, această ocazie ne-a dat posibilitatea încă o dată de a reflecta asupra „rolului organizației în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea”. Iată subiecte de mare importanță pentru viața socială și religioasă a Cultului nostru puse în dezbaterea participanților la întîlniri.

Fratele Deac Gligor, președintele Conferinței Sibiu, luînd cuvîntul, spunea: „Sîntem urmașii celor ce au trăit, au luptat și s-au jertfit pe acest pămînt strămoșesc. Ca descendenți ai lui Horia, Cloșca și Crișan, cinstim pe înaintașii noștri români, care împreună cu alte naționalități existente pe pămîntul patriei noastre au dus o luptă grea împotriva presiunii, a împilării și nedreptății. Onorăm pe aceia care și-ar fi dat 'cojocul' sau 'brațele', dacă erau cerute, dar care nu erau dispuși să-și vindă sufletul. Această idee a revoluționarilor de la 1784 a constituit o declarație de credință. Și noi, Adventiștii de Ziua a Șaptea, alături de toți cetățenii patriei noastre, ai cărei fii solidari cu tot neamul românesc sîntem, aducem cinstirea noastră tuturor celor ce și-au vărsat sîngele pentru dreptate națională și socială, pentru întregirea neamului nostru.

De pe poziția noastră de credincioși, cinstim eroii trecutului nostru și ne simțim fii ai patriei noastre iubite, alături de toți ceilalți cetățeni, beneficiari ai realizărilor pre-

zente dar și participanți la toate acțiunile pozitive pentru edificarea unui viitor luminos și fericit.

Fr. Lăptucă Zorinel, prezbiter la Comunitatea Ploiești, spune: „Patriotismul lui Horia este remarcabil; el și-a iubit glia străbună, pământul pe care s-a născut și a crescut, și-a iubit poporul căruia îi aparține și a dorit cu ardoare să-l facă fericit, făcându-l liber. Nu poți iubi o floare fără să nu iubești locul unde a crescut această floare. În calitatea noastră de cetățeni și credincioși ai Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea, noi ne cinstim și prețuim eroii neamului nostru, în același timp iubim patria în care s-au născut acești eroi. Iubindu-ne neamul și țara, dovedind iubirea noastră prin fapte de muncă și abnegație.”

Referindu-se la eroismul în muncă, fr. Nelu Dumitrescu, contabil șef la Uniunea de Conferințe, afirmă cu această ocazie: „Eroismul cotidian care se manifestă în lucrurile obișnuite ale vieții, trebuie să

fie cultivat mereu în familiile noastre și în comunitățile noastre. Erou este cel ce luptă în prima linie; el este acolo unde se dă bătălia. Eroii sînt aici, trăiesc aici și fac aici fapte de eroism,, nu plecînd peste hotare. Horia s-a luptat aici, s-a sacrificat pentru neam și dreptate aici, pe pământul patriei sale scumpe. Pentru fericire și bucurie, omul nu are nevoie numai de pîine, ci și de o stare sufletească sănătoasă, de satisfacția de a face o lucrare utilă pentru neam și pentru patrie”.

„Întîlnirea noastră este o întîlnire omagială”, spunea fr. Timiș Alexandru, președintele Conferinței Cluj. „Referatul prezentat ne-a propus să retrăim acele tablouri de acum două sute de ani, așa cum bine ne amintim de ele din viața de școală. Aceste trei nume au fost gravate în conștiința noastră încă de pe băncile școlii. Această mișcare populară, această răscoală o putem numi azi, după unii istorici, o revoluție.

Programul pe care l-a avut a fost un program revoluționar și răsune-tul ei s-a auzit în toată Europa.

Aș dori să amintesc sumar unele din rezultatele răscoalei, și anume: deși lupta lor a fost înăbușită în sînge, rezultatele n-au întîrziat să se vadă în faptul că au apărut cele 400 școli pentru români, libera mișcare a iobagilor, libertatea de căsătorie a iobagilor, care nu aveau această libertate. Ei nu puteau lua în căsătorie decît pe aceea pe care i-o dădea stăpînul. Toate aceste acțiuni au dus la dezvoltarea meseriilor și au făcut ca poporul nostru să progreseze. Acestea sînt drepturi obținute cu jertfe, rezultat al luptei dîrze dusă de poporul român.

Mulțumind lui Dumnezeu pentru libertățile de care ne bucurăm în țara noastră, libertăți de care alții vin să se convingă la fața locului, ne cinstim eroii, ne iubim patria, ne continuăm viața și munca și credința pe această străbună glie, dăruim și noi tot ce sîntem datori să dăm pentru binele și fericirea tuturor.”

Remarcînd frumusețea naturală a locurilor istorice unde au trăit Horia și tovarășii sai, fr. Bidiuc Ioan, președintele Conferinței Bacău spunea: „Este o țară de vis, incantoare. Să vezi Apuseni, Țara Moșilor, Albalucul lui Horea, și se umple sufletul de lumină de bucurie și de admirație. Deși acolo nu s-au construit palate — acestea se construiau la Viena, unde curgeau valorile din Transilvania și Bucovina — acolo s-au construit caractere puternice, s-au zămislit eroii neamului, s-a păstrat graul românesc. Și aceasta este de mare valoare, este bogăția noastră pentru că nu se poate șterge din memoria noastră cîntecul poetului care, vorbind în numele neamului, spunea că putem să renunțăm la orice lucru care ni se va lua, dar atîta timp cît ni se lasă graul, limba noastră românească, se va păstra și ființa noastră națională”.

Lucrările conferinței pastorale au cunoscut și de data aceasta o desfășurare plăcută, liniștită, însuflețitoare. Din această emoționantă și zguduitoare pagină de istorie a patriei noastre, în care am privit tabloul celor ce și-au sacrificat viața pentru binele și interesele poporului din care au făcut parte și pe care l-au iubit, descifrăm pentru noi curajul de a trăi pentru binele și fericirea semenilor, al patriei, curajul de a ne „iubi aproapele ca pe noi înșine”, curajul de a ne angaja cu toată capacitatea noastră spirituală, morală și fizică în lupta pentru înfăptuirea binelui de care atîrnă fericirea noastră, a tuturor.

GÎNDURI DE ANUL NOU

(urmăre din cop. I-a)

să-și ascundă Fața, neputînd fi martor la ceea ce se face. În cartea profetului Isaia găsim următoarele cuvinte: „Într-o izbucnire de minie, Imi ascunseseam o clipă Fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică, zice Domnul, Răscumpărătorul tău” (Is. 54,8).

Sînt clipe mai prețioase decît cea de cristal. „Clipa potrivită este una dintre cele mai valoroase clipe”. Profetul Ieremia vorbește despre valoarea acesteia în cuvintele: „Faraon, împăratul Egiptului, nu este decît un pustiu, căci a lăsat să treacă clipa potrivită” (Ier. 46,17).

„Clipa judecării”, despre care vorbește apostolul Petru cînd zice: „Căci sîntem în clipa cînd judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4,17), este clipa de care atîrnă destinul nostru veșnic. Aceasta poate fi clipa cînd în Sanctuarul ceresc se iau hotărîri în dreptul nostru. Acolo se decide soarta noastră veșnică.

Apostolul Pavel vorbește despre o clipă ca fiind cea mai prețioasă cînd zice: „Într-o clipă, într-o clipă din ochi, la cea din urmă trimbiță. Trimbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați” (1 Cor. 15,52). Oare cînd va fi această clipă a invierii celor ce au adormit somnul morții în credința mîntuirii și a schimbării celor ce sînt în viață la sunetul trimbiței? În ce zi și în ce an va veni ea?

Clipa schimbării și a invierii despre care vorbește Pavel este cuprin-

să în „ziua aceea” la care se referă el cînd se adresează lui Timotei astfel:

„Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sînt incredințat că El are putere să păzească ce I-am incredințat pînă în ziua aceea... De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în „ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Tim. 1,12; 4,8).

Aceasta fiind ziua cînd sarcina incredințată de Domnul Isus urmașilor Săi, este adusă la îndeplinire, ziua cînd viața și nemurirea vor fi acordate celor credincioși, ziua cînd păcat și moarte vor fugi, cînd durerea și lipsa nu vor mai fi. Atunci cele mai profunde năzuințe ale vieții vor fi realizate și speranțele cele mai dulci vor fi împlinite. Aceasta este ziua revenirii Domnului Isus Hristos. Oare nu este mai prețioasă această clipă a realizării fericitei noastre speranțe? Și nu trebuie să grăbim venirea acelei zile cum zice apostolul Petru în 2 Petru 3,11-12? Dar în ce zi și în ce an va fi cea mai prețioasă clipă? Oricînd ar veni această clipă, Domnul Isus Hristos ne spune: „De aceea, și voi fiți gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gîndiți” (Mat. 24,44).

N. Popescu

Secretarul Uniunii A.Z.S.

Nicolae Popescu

CREDI!...

Considerații pe marginea Simbolului Crediinței

„Cred... într-una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică. Mărturisesc un botez spre iertarea păcatelor; Aștept învierea morților, și viața veacului ce va să vie“.

Dumnezeu are pe pământ o Biserică a Sa. Biserica Sa este mireasă, soția Mielului căreia „i s-a dat să se îmbrace cu in subțire strălucitor și curat“. (Apoc. 19,7-8). Biserica lui Hristos este subiectul multor descoperiri inspirate, este obiectul cel mai scump pe care Dumnezeu îl are pe pământ. Ea este trupul lui Hristos. Isus a lăsat pe Tatăl Său și S-a lipit de soția Lui, Biserica Sa unică, curată, sfântă, a cărei înbrăcăminte de in, faptele neprihănite ale fiilor ei, făcute prin neprihănirea Mielului ei divin, este o înbrăcăminte care-i stă bine, ca unei mirese împodobită cu sculele ei (Is. 61,10).

Isus, Capul Bisericii, a iubit-o și „S-a dat pe Sine pentru ea ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă, prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică slăvită, fără pată, fără zbircură sau altceva de felul acesta, ei sfântă și fără prihană“ (Efes. 5,25-27).

Dar ce este Biserica? Prin ce se caracterizează ea, care sînt trăsăturile ei, care este misiunea și care este viitorul ei?

Mărturisirea de credință a Bisericii A.Z.S. art. 11 glăsuiește: „Prin Biserica lui Hristos se înțelege reuniunea tuturor credincioșilor născuți din nou, care continuă a duce o viață conform Cuvîntului lui Dumnezeu și care rămîn statornici în păzirea poruncilor lui Dumnezeu și în credința Domnului Isus Hristos“.

Cuvîntul Biserică poate fi folosit în două accepțiuni diferite. Noi îl folosim pentru a desemna o grupă, o adunare de credincioși care se reunește în același loc pentru a celebra slujbele religioase, sau pentru a indica creștinătatea, fie dintr-o regiune, fie din lumea întreagă. Cînd acest cuvînt este folosit pentru a desemna doar un loc de cult, sală de adunare, templu sau capelă, aceasta se face printr-un abuz de limbaj.

Biserica universală este nevăzută și cuprinde pe toți copiii lui Dumnezeu din toate țările și de-a lungul tuturor veacurilor, căci moartea nu poate să rupă legătura care unește pe credincioși de Mintuitorul lor.

Biserica este instrumentul de care se servește Dumnezeu pentru a păstra adevărul și pentru a-l predica. În acest scop ea trebuie să păstreze cu grijă depozitul adevărului și în mod deosebit Scripturile canonice; să primească în sinul ei credincioși din toată lumea, din toate popoarele, din toate clasele sociale fără deosebire, pe aceia care doresc să asculte de adevărurile Evangheliei sau mărturia creștină, ca să-i îndrumeze, să-i formeze, să-i educe pînă cînd vor ajunge la statura plinătății lui Hristos.

La înălțarea Sa la cer, Mintuitorul a lăsat tuturor urmașilor Lui, ca o moștenire, datoria și privilegiul de a lumina cu Evanghelia Sa și cu viața lor, precum și cu mărturia lor, astfel ca oamenii văzînd și auzînd să preamărească pe Tatăl nostru care este în ceruri. Biserica este acea comunitate creștină în succesiunea veacurilor care aduce la cunoștința oamenilor pe Isus Hristos. „Fără biserică nu poate fi vorba de creștinism și deci de creștini“, spune Vinet.

Biserica este acea societate al cărei Cap incontestat este Isus Hristos (Col. 2,19). În această ipostază ea trebuie să fie supusă Bărbatului ei divin (Efes. 5,23-

24). Acesta este unul din motivele pentru care profeta reprezintă adunarea credincioșilor sub simbolul unei femei. Persoana Mintuitorului este centrul viu al unității creștine care are ca temelie crucea Sa.

O altă imagine de care se servește apostolul Pavel, este aceea a unei clădiri a cărei piatră unghiulară este Hristos; profetii și apostolii, pietrele ei fundamentale, iar credincioșii restul construcției (Efes. 2,20-22).

Hristos a dat Bisericii Sale puterea de a lucra în numele Său. Ea este instrumentul lui Dumnezeu pentru a menține ordinea și disciplina în mijlocul popoului lui Dumnezeu. El i-a dat depline puteri pentru a rezolva orice problemă în legătură cu prosperitatea ei, pentru curăție și pentru ordine. El îi revine răspunderea de a scoate din sinul ei pe membrii nedemni, pe aceia care ar arunca ocară asupra adevărului prin comportamentul lor necreștinesc. Tot ce va face Biserica în conformitate cu îndrumările date în Cuvîntul lui Dumnezeu, va fi confirmat în Cer.

Biserica vizibilă, nu judecă sentimentele, judecă însă credința și faptele; ea trebuie să ceară din partea acelor care doresc să-i aparțină, o mărturisire clară a credinței creștine și o viață care să fie în armonie cu această mărturisire.

Pe temelie pe care Isus Hristos a pus-o, apostolii au clădit biserica lui Dumnezeu. Ei au luat pietre atît din cariera iudaică cit și dintre neamuri, pietre ce au fost zidite pe temelie aceasta. Ei au clădit pe o temelie sigură, chiar pe „Stînca Veacurilor“. Au urmat secole de prigoană cruntă, dar niciodată n-au lipsit bărbați care au socotit clădirea templului lui Dumnezeu mai scumpă decît însăși viața. Istoria dă mărturie despre curajul și devotamentul acestor oameni. Asemenea apostolilor, mulți dintre ei au căzut la postul datoriei lor, dar construcția templului a mers înainte. Lucrătorii au fost uciși dar lucrarea a înaintat. Valdenzii, John Wicliff, Hus și Ieronim, Martin Luther și Zwingli, Crammer, Latimer și Knox, Hughe-noții, John și Charles Wesley și o întreagă oaste au adus pe temelie un material care va dăinui toată veșnicia. De-a lungul veacurilor care au trecut din zilele apostolilor, clădirea templului lui Dumnezeu n-a încetat niciodată.

În adevăr aceasta este Biserica apostolică care, în timp, a răspuns dorinței sufletului omeneșc oferindu-i Cuvîntul care iese din gura lui Dumnezeu. Ea a avut întotdeauna ca busolă spirituală poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus Hristos, fie că a viețuit în perioada apostolilor, fie că a luptat în perioada persecuțiilor împăraților romani, fie că a trebuit să fugă în pustie, fie că a cîntat cîntecul de bucurie al zorilor Reformațiunii, fie că entuziasmul a cuprins așteptările ei după venirea Mirelui iubit.

Laodiceea, ultima perioadă a bisericii creștine, are dovada moștenirii credinței apostolice și se conduce după același principiu neschimbat: poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

De asemenea biserica lui Dumnezeu cea adevărată și curată a fost condusă prin sfatul fraților. Biserica apostolică avea grupul de frați de la Ierusalim care se consulta între ei, precum și voința divină descoperită, și luau hotărîri în conciliul sau Soborul din Ierusalim, apoi dădeau sfaturi, hotărâu măsuri și recomandau soluții pentru problemele care se iveau.

Noi credem în această Biserică, în care totdeauna Biblia și numai Biblia a fost regula de credință și de datorie, și în care credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna, a fost cultivată și trăită;

Biserica aceasta este „curată ca luna, frumoasă ca soarele și cumplită ca niște oști sub steagurile lor“ (Cînt. Cînt. 6,10).

Organizația Bisericii din Ierusalim urma să slujească de model pentru organizarea bisericilor în toate locurile în care solii adevărului aveau să predice Evanghelia. Aceia cărora le-a fost incredințată răspunderea supravegherii generale a bisericii, nu trebuie să domnească peste moștenirea Domnului, ci ca păstori înțelepți să hrănească turma lui Dumnezeu, fiindu-i exemple.

Hristos a făcut din botez semnul de intrare în Împărăția Sa spirituală și în Biserica Sa. „Botezul este legământul încheiat cu Dumnezeu de către o conștiință luminată prin Evanghelie pentru a împlini poruncile Sale și este înmormintarea omului vechi cu Hristos spre a învia apoi cu El pentru o viață nouă. El se face printr-o singură scufundare în apă a celui pocăit: în numele Tatălui, al Fiului și a Duhului Sfânt”. (Mărturisirea de credință a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea).

„În Numele Tatălui, al Fiului și a Duhului Sfânt, simțim îngropați în asemănarea morții lui Hristos și înviați asemenea învierii Sale, și apoi trebuie să trăim o viață nouă. Viața noastră trebuie împletită cu viața lui Hristos. Prin această credinciosul trebuie să păstreze în minte gândul că este consacrat lui Dumnezeu, lui Hristos și Duhului Sfânt” (6 T/98).

Cuvântul botez vine de la grecescul „baptismos”, care înseamnă scufundare, acoperire, de unde se înțelege că botezul implică scufundarea, acoperirea cu apă.

Botezul biblic este o scufundare totală. Ioan Botezătorul boteza acolo unde avea apă multă (Ioan 3,23); când Filip a botezat pe slujbașul de la curtea împărătesei Etiopiei, a coborât cu el în apă pentru a îndeplini această cerință biblică (Fapte 8,28-29). Nu se poate spune că forma botezului nu are importanță. Cînd este vorba de respectat o poruncă, forma are valoare; acest lucru este adevărat atîta timp cît nu se alterează forma. Cînd forma se modifică atunci simbolul este stricat. Dacă botezul simbolizează înmormintarea omului vechi atunci o simplă ștopire distruge semnificația și forța simbolului.

Trei lucruri exclud orice altă formă de botez, decît scufundarea totală:

1. Însemnătatea etimologică a cuvîntului botez (scufundare)

2. Practica apostolică

3. Însemnătatea religioasă a simbolului

În Biblie botezul cu apă este menționat pentru prima dată în legătură cu lucrarea lui Ioan, înaintașul Domnului Hristos (Luca 3,3). Botezul lui Ioan este numit botezul pocăinței. Isus a primit botezul din mîinile lui Ioan Botezătorul, în calitate de reprezentant al omenirii vinovate, apoi a botezat prin mijlocirea apostolilor pe cei care credeau în El (Ioan 3,22; 4,1,2). Isus a poruncit ucenicilor să predice Evanghelia în toată lumea și să boteze pe cei care cred în numele Tatălui, al Fiului și a Duhului Sfânt (Mat. 28,19).

Autorul Epistolei către Evrei menționează doctrina cu privire la botez printre temele Evangheliei (Evr. 6,1-2). Botezul în Biserica primară era emblema unei mințiri care se realizează prin moarte. Cufundat, executat într-un anumit sens, omul cel vechi era socotit ca pierit în apă, de unde ieșea un om nou care avea să ducă o viață nouă de sfințenie și de neprihănire. Botezul creștin se prezenta la origine ca un rezumat al învățăturilor vitale ale creștinismului. Pentru credincios era un simbol al credinței lui și o pregătire pentru cercarea supremă a morții.

Isus atășează botezul de credința personală (Marcu 16,16). Apostolul Petru atășează pocăința înaintea botezului (Fapte 2,38). „Pocăinți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat”. În felul acesta pocăința și credința în Domnul Isus sînt două condiții esențiale pentru primirea botezului. Cum nu se poate crede și nici pocăi prin procură sau înlocuire, atunci se înțelege că nici un alt botez nu este susținut de Scriptură. Botezul nu se poate compara cu tăierea împrejur; aceasta din urmă era practică după nașterea naturală și introducerea pe copil în națiunea iudaică; botezul urmează după nașterea din nou și introduce pe copilul lui Dumnezeu în adunarea credincioșilor.

Credinciosul care se pocăiește, primește botezul și intră pe calea aceasta în Biserica cea adevărată; are prin aceasta asigurarea nu numai a învierii la o viață nouă ci și a învierii la ziua de apoi.

Învierea morților este o problemă esențială a teologiei biblice căci ea nu cuprinde numai pe cei min-

tuiți, ci are o întindere universală. Ea este un articol fundamental al credinței creștine. Este anunțată ca un fapt sigur atît în Vechiul Testament cît și în Noul: (Is. 26,19; Dan. 12,2; Ioan 5,28-29). Întrevăzută în V. Testament, predicată de Isus, cercetată și explicată de apostolul Pavel, învierea este o parte capitală a nădejzii creștine. Ea dă realitate acestei nădejdi, dă o mîngiere care numai ea poate răspunde așteptărilor noastre. Credinciosul unit cu Hristos pînă acolo că este una cu El, are garanția învierii în însăși învierea lui Hristos dintre morți. Așa cum Dumnezeu a înviat pe Isus, va învia și pe aceia care aici pe pămînt au devenit proprietatea sfințită a lui Hristos. Învierea bisericii este o consecință necesară a celeia a lui Isus Hristos. Dacă corpul a înviat, atunci biserica care este trupul Său, nu poate rămîne în mormînt; ea va ieși proslăvită la chemarea Răscumpărătorului, devenit pîrga celor adormiți.

Sfîntul apostol Pavel dă o descriere a acestui eveniment măreț în 1 Cor. 15,35-44, dar învierea morților ca și alte acte ale puterii divine, este ceva care depășește puterile inteligenței omenști. Însă Biblia refuză să ne satisfacă curiozitatea cu privire la modul cum se va produce. Cu toate acestea inspirația nu ne lasă în necunoștință cu privire la principiile de bază. Învierea Domnului Isus Hristos este un tip al învierii finale a acelor care dorm în El. Aspectul mîntuitorului înviat, manierele și vorbirea sa, toate acestea erau cunoscute ucenicilor. Așa cum Isus a fost înviat din morți, tot astfel se vor scula aceia care dorm în El. Ne vom recunoaște prietenii așa cum ucenicii au recunoscut pe Isus. Dacă în viața lor pămîntescă au fost diformi, infirmi sau desfigurați vor învia cu trupuri desăvîrșite, sănătoase și armonioase, dar identitatea lor va fi conservată în mod desăvîrșit în acest trup glorificat. Ei înviază spre viață veșnică. Viața veșnică, viața veacului ce va să vie, este în adevăr încoronarea tuturor nădejzilor este „fericita noastră nădejde”, așa cum o dorește apostolul Pavel (Tit. 2,13), „nădejde pe care n-aș schimba-o pe orice mi s-ar da”. Soarta omului nu se oprește la mormînt. Pentru copiii Săi ascultători, Isus pregătește o viață nouă. Prin înviere vor intra cei drepti în moștenirea acestei vieți care este viața veșnică. Viața veșnică este armonia dintre suflet și corp, armonia atît pentru suflet cît și pentru trup; armonia între aspirațiile vieții și condițiile ei; un acord în toate domeniile și în toate sensurile între ideal și fapt. Nu mai sînt contradicții și disonanțe de nici un fel. Viața veșnică este o viață desăvîrșită (1 Cor. 13,10), este viitorul care își ajunge scopul, împlinirea, așa cum l-a văzut dragostea Creatorului înainte de întemeierea lumii (1 Cor. 2,7).

Viața veșnică înseamnă desăvîrșirea fizică și intelectuală (1 Cor. 13,8-12). Dumnezeu nu ne fîgăduiește numai un trup proslăvit, plin de putere și de sănătate, ci ne face să întvedem în viața viitoare și o cunoaștere desăvîrșită. În prezent cunoașterea noastră este nedesăvîrșită, confuză, fragmentară, uneori superficială și mărginită. Atunci vom avea acces la o cunoaștere deplină.

În Filipeni 3,21 apostolul ne dă o idee cu privire la ce vom fi după înviere prin cuvintele: „El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile”. Persistența memoriei și a afecțiunii, identitatea personală; iată ce ne învață Isus cu privire la viața viitoare. Caracterul este păstrat, dar este innobilat, îmbogățit, curățit.

Există multe lucruri privitoare la viitorul nostru pe care nu le cunoaștem; dar ceea ce știm cu siguranță ne este suficient; vom deveni asemenea Mintuitorului proslăvit. De pe acum simțim schimbați după chipul Său, privindu-L ca într-o oglindă (2 Cor. 3,18), ceea ce ne face să spunem: „Cum este El așa simțim și noi” (1 Ioan 4,17). Dar asemănarea nu va deveni desăvîrșită decît atunci cînd Îl vom vedea față în față. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem pe pămîntul cel nou, deoarece nu va mai fi păcat. Sfințenia și fericirea sînt unite. Aceste câteva declarații inspirate ca Ps. 16, 11 „înaintea Feței Tale sînt bucurii nespuse,

și desfătări veșnice în dreapta Ta", sau Is. 35,10 : „Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce, și vor merge spre Sion cu cîntece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselie și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi!", ne dau o idee cu privire la intensitatea fericirii viitoare. Măsura slavei fiecărui răscumpărat va fi proporțională cu calitatea lucrării sale morale (Dan. 12,3 ; Mat. 10,40-42 ; Luca 19,12-27).

Cine spune viață spune activitate. Viața veșnică implică o activitate multilaterală, sau mai bine zis infinită. Pătrunsă de dragoste, animată de dragoste, această activitate va fi spontană, fără efort și fără delăsare. Iar dacă Legea progresului trebuie să domnească așa cum este cazul cu toată viața creată, demnă de acest nume, atunci răscumpărații vor fi duși din bogăție în bogăție, de la desăvîrșire la desăvîrșire. Departe de noi să credem că acolo unde afecțiunile sînt intense și permanente, toate eforturile gîndului și acțiunii sînt concentrate și absorbite într-un extaz neîntrerupt, care va umple veacurile veșniciei. Din contră credem că fiecare facultate fizică sau rațională va lucra cu mai mult succes.

Este o copilărie să credem că mișcarea imprimată mecanismului atît de vast și de complicat al Universului, se va opri deodată, că profunzimile planului de guvernare divină fiind epuizate cînd ajung la acest moment final orice activitate va înceta deodată și că nu vor mai rămîne creaturi inteligente de-a lungul veșniciei și că doar amintirea lucrurilor de aici precum și cîntările de laudă vor întrerupe din cînd în cînd inerția unui repaus total.

Adevărata slavă a crucii este să deschidă o cale nemuritoare de fericire, de grandoare și de activitate pentru toate facultățile nobile și divine ale sufletului care au fost pervertite și paralizate de păcat. Cădere a pus capăt în mod violent la toate nădejdlile omenirii. Răscumpărarea le restituie și le dezvoltă; omul condamnat n-a avut decît să geamă, să rabde și să sufere; omul răscumpărat, lucrător cu Dumnezeu va putea încă să iubească, să se bucure și să lucreze. Exercițierea plenară a facultăților lui este rezervată pentru ziua cînd va intra în stăpînirea întregii lui moșteniri, cerurile cele noi și un pămînt nou.

Slujirea Mintuitorului nu este decît ucenicia pentru slujirea cerească. Odihna nu este indolență, iar adorarea nu este lenevie, și brațul poate fi ocupat în timp ce buzele cîntă. Domnul va scoate din muncă oboseala și-i va lăsa utilitatea; va scoate din cercetare greutățile, lăsîndu-i roadele; va lua de la orice virtute suferința și-i va lăsa dulceața; va elibera dragostea de încercările suportate biruitor pe pămînt, de acum inutile și imposibile în cer; dar va îndepărta mai întîi de toate păcatul, răul interior, pentru ca în

afară să nu mai existe rău. Acestea vor fi unele din schimbările aduse naturii omenești: o existență în care dragostea, știința și munca, dau o iubire fără minjitură și fără luptă, o știință fără asperități și fără eroare, munca fără sudoare și fără dezgust, și formează fără îndoială partea umană a acestei vieți veșnice a cărei parte divină rămîne ascunsă pînă în ziua marilor surprize ale învierii.

Nu pot să închei și să nu redau descoperirea inspirată pe care o găsim atît de bogat redată în cartea Tragedia Veacurilor pag. 621 :

„Acolo minți nemuritoare vor contempla cu o bucurie care nu va slăbi niciodată minunile puterii creatoare, tainele iubirii răscumpărătoare... Orice facultate va fi dezvoltată, orice capacitate va fi mărită. Acumularea de cunoștințe nu va mai obosea mințile și nu va secăta puterile. Acolo cele mai mari întreprinderi vor fi realizate, cele mai înalte aspirații vor fi atinse, cele mai îndrăznețe ambiții vor fi îndeplinite, și încă vor mai fi noi culmi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, ținte noi care să solicite puterile minții ale sufletului și ale corpului.

Toate comorile Universului vor fi deschise spre studiul mintuitorului lui Dumnezeu. Neîncătușați de moarte, ei își iau zborul neobosit către lumile îndepărtate — lumi care au fost mișcate de durere la vederea necazului oamenilor și au tresălit în cîntări de bucurie la veștile despre un suflet salvat. Cu o bucurie de nedescris copiii pămîntului intră în bucuria și înțelepciunea ființelor necăzute. Ei se împărtășesc de comorile de cunoștință și înțelegere cîștigate prin veacuri de veacuri din contemplarea lucrărilor lui Dumnezeu. Cu o viziune neumbrită ei privesc slava creațiunii — sori, stele și sisteme în ordinea rînduită, înconjoară tronul Dumnezeirii“...

Nu în zadar a pus Dumnezeu în inima omului gîndul veșniciei (Ecl. 3,11). El a creat în noi numai dorințe și nevoi pe care le poate împlini. Cei mintuitori se vor bucura de fericire pentru veșnicie (Mat. 25,46).

Veșnicia! Imaginația noastră mărginită este neîn stare să cuprindă această noțiune. Dar ajunși părtași la natura divină este natural să fim părtași și la veșnicia lui Dumnezeu. Și toate acestea datorită suferințelor și jertfei Mintuitorului nostru scump, care din dragoste și numai din dragoste a luat chipul stării noastre smerite, decăzute, stricate, ca să-l facă asemenea chipului Slavei Sale.

Cred... într-una sfință sobornicească și apostolească biserică, mărturisesc un botez spre iertarea păcatelor, aștept învierea morților și viața veacului ce va să vie. Amin!

pastor

N. Dumitrescu

Dicționar biblic

EK-BALLO: DIA-BALLO

Unul dintre cele mai frecvente cuvinte din Noul Testament în originalul grecesc este **ballo** = a arunca. Limba greacă are o mulțime de prefixe, așezate înaintea cuvîntului — rădăcină, ca de exemplu Ek-Ballo, care înseamnă a arunca afară. De fapt, traducătorii Bibliei îl redau destul de rar prin a arunca, dar în mod obișnuit prin a pune, a așeza.

În Marcu 12,42 femeia săracă a aruncat, în sens contributiv, pozitiv, doi bani în visterie... În Fapte 22,23,

mulțimea care dorea să-l omoare pe Pavel azvîrlea, împrăștia țărîna în văzduh...

Ek-ballo = a scoate — a da afară.

Cuvîntul ek-ballo îl întîlnim tradus în diferite feluri: a scoate pașul din ochiul fratelui tău: Matei 7,5 ; a trimite Ioan 17,18 ; sau a izgoni.

Insemnătatea de bază a expresiei ek-ballo este a îndepărta cu toată puterea ceva, sau pe cineva... Dacă de exemplu cineva aruncă o minge, o îndepărtează pe aceasta cu puterea sa proprie. El nu întrebă mînea, dar toată puterea o exercită asupra ei... În Matei 9,38 și Luca 10,2 citim: „Mare este secerișul, dar puțini sînt lucrătorii. Rușați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său“.

Cuvîntul scoată (trimiță în germ. și mag.) în originalul grecesc și în toate evangheliile este ek-ballo. Domnul secerișului scoate, trimite, răspîndește pe lucrătorii Săi în toată lumea. Cine scoate sau trimite, se obligă să întreprindă pe lucrătorii. El îi susține, îi apără chiar dacă mai trebuie să sufere de foame, să suporte bătăi, primejdii (2 Cor. 11, 23-33). Tot El adaugă: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sînt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi“. Rom. 8,18. „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd, căci lucrurile

(continuare în cop. III)

„Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului”. Apoc. 19,9

Invitația face parte din conținutul celei de a șasea viziune din cele șapte viziuni primite de Ioan, pe insula Patmos, și care descriu, în tablouri profetice, istoria plină de evenimente a Bisericii Noului Testament, pînă la biruința ei finală.

Chemarea la pocăință, chemare plină de har adresată tuturor de Domnul la începutul activității Sale mesianice (Mat. 4,17; 28-30) a răsunat de-a lungul tuturor generațiilor și cei ce au primit-o, cei care au dus cu ajutorul Lui, o viață lipsită de trăsături negative ale răului, vor avea parte de biruință.

Apostolul Pavel spunea: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De-acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua „aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”. (2 Tim. 4,7-8).

Tocmai evenimentele din „ziua aceea” includ de fapt și invitația solemnă făcută credincioșilor de a lua parte la un ospăț de nuntă, dar nu unul obișnuit, ci chiar ospățul de nuntă al Domnului Isus Hristos. El este precedat de o explozie de bucurie, în care se află angajate toate făpturile lui Dumnezeu, universul întreg. Acest moment de bucurie, reprezintă unul din cele mai sublime pasaje cuprinse în Biblie și are loc la arătarea în fapt a Domnului Isus Hristos a doua oară, pe norii cerului.

Evenimentul începe cu două imnuri și două răspunsuri executate de două formații într-un aranjament coral antifonal. Este corul mîntuitorilor de pe pămînt (Is. 25,9; Apoc. 18,20) și corul ceresc, compus din îngeri, credincioși invitați în diferite împrejurări și etape și lumile necăzute în păcat. Ambele coruri dau slavă lui Dumnezeu și invită tot Universul, să se unească în recunoașterea dreptului lui Dumnezeu la suveranitate. Refrenul „Aleluia” — laudă lui Iehova — răsună din cer și de pe pămînt, și în sunetul acestei melodii unice întreaga suită se îndreaptă spre locul întîlnirii, la Marea de Cristal (Apoc. 15,2-3).

Motivul și splendoarea izvorită din acest imn antifonal este identic cu cele descrise în Psalmul 24,7-10. Cuvintele acestui psalm au fost cîntate pînă acum de două ori de îngeri; atunci cînd cerul a urat „Bun venit” Domnului Isus, care Se întorcea biruitor la Tatăl, după ce avuseseră loc cele două evenimente: învierea și înălțarea (Ioan 20,8-11; Fapte 1,9).

Despre aceste două momente din istoria mîntuirii sora White spune: „Un nor de îngeri înconjurară pe Fiul lui Dumnezeu și porunciră ca porțile cele veșnice să se ridice, ca să între Regele mării... În aceeași zi, El veni înapoi pe pămînt să Se arate ucenicilor... ca să-i îmbărbăteze și să le dea putere...”

○ invitație solemnă

C. Alexe
pastor-personar

„Tot cerul era în așteptarea cea-sului triumfal, cînd Domnul Isus avea să Se înalte la Tatăl Său. Ingerii veniră să primească pe Regele mării și să-L însoțească în triumf spre cer. După ce Domnul binecuvîntă pe ucenicii Săi, El Se despărți de dînsii și fu luat sus. Și deschizînd Cel dintîi calea spre cer, mulțimea de captivi, ridicați din morminte, la învierea Sa, îi urmau. Mulțime de oști cerești îl însoțeau. în vreme ce în cer o nenumărată ceată de îngeri așteptau revenirea Sa. Cînd se înălțau spre sfînta cetate îngerii din escorta Domnului Isus strigau: Înălțați capetele voastre, o porți, și vă ridicați, voi porți eterne, ca să între Regele mării! Ingerii din cetate strigau răpiți de bucurie: „Cine este Regele mării?” Ingerii din escortă răspundeau triumfal: „Domnul Cel tare și puternic!... Ridicați capetele voastre, o porților, ridicați-le, voi porților eterne, ca să între Regele mării!” Ingerii din cetate răspundeau din nou: „Cine este Regele mării?”. Iar îngerii din escortă răspundeau în chip melodios: „Domnul ostirilor! El este Regele Mării”. Și convoiul ceresc își făcea astfel intrarea în Cetatea lui Dumnezeu. Atunci toate oștile cerești înconjurau pe Maestrul lor și în cea mai adîncă adorare, se plecau înaintea Lui și aruncau la picioarele Sale coroanele lor strălucitoare. Apoi apucau harpele lor de aur și în tonuri dulci și melodioase, umpleau tot cerul de o bogată muzică și de cîntări la adresa Mielului care a fost junghiat, dar care totuși trăiește în mărire și în glorie...”

O scenă asemănătoare va avea loc cînd mîntuiții vor fi sărbătoriți, împreună cu Domnul lor, într-un cadru solemn, întîlnirea lor în ceruri — întîlnire pe care Cuvîntul o aseamnă cu o nuntă.

Să analizăm acest mare eveniment divin în lumina unei căsătorii din orient, pe vremea Domnului Isus, în urmă cu nouăsprezece veacuri.

Logodna era primul pas de mare însemnătate, în unirea de viitor a celor doi tineri dornici să-și întemeieze un cămin.

Actul următor era „plata de căsătorie”, zestrea, plătită de mire tatălui logodnicei.

Urma apoi perioada de pregătire personală a logodnicei, în timp ce logodnicul rămînea ocupat cu construirea casei în care trebuia să-și instaleze căminul.

Căsătoria civilă și religioasă nu erau acte ca cele obișnuite astăzi prin părțile noastre. Cînd mirele, cu suita sa își primea mireasa din casa părintească, în drumul lor, pe străda principală a orașului, mirele își arunca mantaua sa pe umerii miresei și lucrul acesta era socotit recunoașterea publică a căsătoriei lor — în timp ce alaiul se îndrepta spre locul unde avea să se țină praznicul, care era pe vremea aceea, un eveniment spectaculos, pe parcursul a mai multor zile. Tatăl mirelui conducea praznicul, străduindu-se să ofere pe lângă cadrul sărbătoresc și belșug în servirea oaspeților.

Înainte de începerea praznicului, tatăl mirelui oferea căsătoriiilor un dar de nuntă, și în cazul unei căsătorii princiare, regele oferea în dar un oraș sau chiar o provincie, ca semn de iubire și onoare.

Isus Hristos urmează să-și sărbătorească curînd „nunta”, dar cine este mireasa? Este cetatea sfîntă, Ierusalîmul ceresc. (Apoc. 21,2,9,10). În alte versete ale Bibliei, Biserica cea adevărată este simbolizată prin mireasă (Efes. 5,22-27,32). Chiar în Apoc. 19,8 mireasa este arătată ca fiind îmbrăcată în in subțire, strălucitor și curat, și acestea sînt numite „faptele neprihănite ale sfinților”.

În aceste splendide figuri de stil, orașul Ierusalîm este mireasa, dar un oraș fără locuitori, care să ocupe acele clădiri rămîne doar un oraș cu clădiri și străzi fără viață. Numai locuitorii fac din oraș ceea ce trebuie să fie. Și Noul Ierusalîm, cu zidurile sale de iaspis, cu străzile

de aur, cu clădirile de arhitectură și materiale, care întrec orice imaginație, toate strălucind de slava lui Dumnezeu va fi „ocupat” de sfinții tuturor veacurilor. Cetatea de fapt nici nu este numită „mireasă” decît atunci cînd sfinții sînt gata s-o populeze.

Apostolul Pavel o numește „mama noastră” (Gal. 4,25) iar credincioșilor îi se aplică denumirea de „fiii ei”.

Domnul Hristos îi numește pe cei credincioși „nuntași”, „invitații la nuntă” (Marcu 2,19), concretizînd lucrul acesta în parabola cu cele zece fecioare (Mat. 25,1).

Aceste ilustrații diferite sînt folosite cu scopul de a ne da învătăturile cele mai valoroase.

De la căderea în păcat, Dumnezeu Și-a căutat „fiii” și prin jertfa Fiului Său Isus le-a oferit mîntuirea.

Relațiile dintre Dumnezeu și om au fost adesea comparate cu mirele și mireasa (Isa. 54,6; cap. 62,5; Osea 2,19-20; Ioan 3,29; 2 Cor. 11,2).

Cea mai frumoasă ilustrație a descoperirii iubirii lui Dumnezeu pentru poporul Său se află în istoria vieții lui Avraam, cînd a trimis pe slujitorul său să aducă o mireasă pentru fiul său Isac (Gen. cap. 24).

Cînd Dumnezeu a ales pe Israel, El vorbește despre acest popor ca fiind „logodnica Lui”. Pentru Israelul Vechiului Testament și pentru biserica Noului Testament, pentru credincioșii Lui din toate veacurile, Isus Mirele, după ce Și-a ales „logodnica” a plătit pentru ea „zestre”, prețul cel mai mare cu putință; Și-a dat propria Sa viață. „Din ceruri veni El și-a căutat-o, Sfîntă mireasă să-I fie; /Cu sînge scump a răscumpărat-o./Ca viață să aibă-n vecie...”

După Ce Și-a plătit zestrea pentru logodnica Sa (credincioșii Lui sfinți) a urmat „perioada de despărțire”, cînd Isus Mirele s-a întors la Tatăl Său, să pregătească „casa unde să-Și primească „mireasa” (Ioan 14,1-3) iar „mireasa” să se îmbrace „în învelișuri, strălucitor și curat” (Apoc. 19,8; cap. 7,13).

Credincioșii au fost aleși de Domnul Isus Hristos (Efes. 1,4). În timpul Vechiului Testament logodna a fost anunțată iar cînd Domnul Isus a luat asupra-Și natura omenescă, logodna a avut loc. Cînd Domnul Isus a fost crucificat pe Golgota, zestrea a fost plătită iar cînd El S-a înălțat la cer, ca să pregătească locuințele veșnice, logodnica a rămas în pregătire. Înainte de a părăsi curțile de slavă, după încheierea lucrării de mijlocire, Isus urmează să vină înaintea Tatălui, ca să-Și primească „darul”, Impărăția, slava și puterea ca să domnească peste orice făptură (Daniel 7,13-14). Atunci Domnul Isus face și invitația solemnă: „Veniți credincioșii Mei, și luați parte la nunta Mea. Cetea este gata, locuințele în ordine;

(continuare în pag. 12)

Noțiunea, istoricul și sensul omileticii

Noțiunea omileticii

Termenul „omiletică” provine din verbul grecesc *homileo*: a sta de vorbă, a conversa, a discuta, a se adresa cuiva, a rosti o cuvîntare. În Evangheliile întîlnim expresiile *homiloun* și *homilein*, participiu și infinitiv (Luca 24,14-15), iar în cartea Faptele Apostolilor citim că Felix îl chema des pe Pavel „ca să stea de vorbă cu el” (*homilein*, Fapte 24,26). Termenul apare în Noul Testament avînd și sensul de „societate”, sau „tovărășie” (*homiliai*, 1 Cor. 15,32), avînd un sens peiorativ.¹

În biserica creștină noțiunea apare foarte curînd în înțelesul ei specific de „predicare”, sau „propovăduire”, cum o folosește Luca, atunci cînd spune că Pavel „a mai vorbit multă vreme pînă la ziuă” (Fapte 20,11).²

Această scurtă referire etimologică ne atrage atenția asupra unei caracteristici a predicii și anume că propovăduirea creștină, indiferent de menirea tratării ei, să fie totdeauna o convorbire cu ascultătorii, un dialog viu, al cărui conținut să fie solia veșnic valabilă a lui Dumnezeu.

Sensul termenului de „omiletică”, în genere acceptat, este: „știința care se ocupă cu problemele principale și practice ale propovăduirii”. Termenul s-a impus destul de tîrziu ca termen tehnic teologic. Abia în secolul XVII s-a obișnuit folosirea denumirilor de: *cursum homileticum* (curs omiletic), *compendium homileticum*³ (manual de omiletică).

Istoricul omileticii.

Primul document din istoria bisericească privind serviciul predicării în biserica creștină antică ni-l furnizează *Iustin Martirul*⁴, care afirmă că dimineața, la răsăritul soarelui, comunitatea creștină se aduna pentru citirea profețiilor, apoi conducătorul (proestos) ține o cuvîntare (dia logou), făcînd anumite sublinieri ale secvențelor citite, avertizînd, încurajînd sau mustînd pe cei prezenți. Această formă de cuvîntare se numea *homilia*, fiind strîns legată de secvențele Scripturii și avînd ca subiect pe Isus Hristos, și mîntuirea oferită pentru păcătoși.

Primele urme ale abordării sistematice a problemelor legate de predică le găsim la Origene.⁵ În lucrarea *Peri archon* (despre început), el își dezvoltă vederile privind hermeneutica biblică⁶ și oferă o seamă de sfaturi ca principii de predicare. El introduce alegorizarea în predica creștină.

Ioan Gură de Aur (Chrysostomus)⁷ este cel care încearcă să despartă arta cuvîntării profane de cea a predicării, folosind termenul *homiliai* pentru cuvîntarea rostită în baza unui citat din Scriptură, iar cuvîntul *logoi* pentru cuvîntările profane, rosite după regulile retorice seculare.

Cel care face mai îngustă definierea omileticii, a fost *Aurelius Augustinus*⁸, în celebra sa lucrare *De Doctrina Christiana*. El consideră că *homilia* este o cuvîntare spirituală, rostită în comunitățile creștine, și este legată de un text biblic. Cealaltă manieră de tratare a predicii creștine, care este tematică, fără a urmări dezvoltarea tuturor ideilor aflate în text, Augustin o numește *sermo*⁹. Astfel se desprind cele două maniere de predicare creștină: *homilia*, sau predica textuală, și *sermo*, predica tematică. Predicile din Evul Mediu erau tematice. Reformatorii, însă, țineau predici textuale.

Tot în timpul lui Augustin apare transpunerea în limba latină a verbului grecesc *kéryssein* (propovăduire), devenind *praedicare*, termen care în creștinism și în teologia practică devine termen tehnic pentru a exprima propovăduirea creștină. Cei care militau consecvent pentru menținerea termenului, au fost călugării franciscani, care se bazau exclusiv pe principiile predicii formulate de Augustin.

O importanță dezvoltare structurală a predicii o provoacă franciscanul *Bonaventura*¹⁰, care în lucrarea sa *Ars concianandi* propune tripla împărțire a predicii, ceea ce dincolo de Evul Mediu și reformațiune, definește din punct de vedere formal structura predicii creștine. Cele trei părți ale predicii bonaventuriene, sînt: 1. *Divisio*, împărțirea sau anunțarea subiectului. 2. *Distinctio*, dezvoltarea sau tratarea subiectului. 3. *Dilatatio*, aplicația subiectului la cerințele concrete ale vieții practice. Din această împărțire structurală a lui Bonaventura, s-a format regula definitorie pentru osatura predicii: introducerea, tratarea și încheierea.

Prima lucrare cu adevărat omiletică a fost rodul reformațiunii, prin cartea lui *Andreas Hyperius*. *De formandis concionibus sacris*, 1564, apărută în Marburg, unde autorul a fost profesor de teologie. Scopul final al predicării, spunea Hyperius, este „învățătura”, dar acesta era, de fapt, deja vocea ortodoxiei protestante a secolului următor. Luther nu s-a ocupat de omiletică, dar stu-

dierea predicilor lui valorează mai mult decât studierea unor tratate de omiletică. Zwingli, Calvin și colaboratorii lor au fost mari predicatori. Pe drept cuvânt Martin Fischer își intitulează cartea sa scrisă despre reformațiune: **Eine Predigtbewegung** — O mișcare a predicării.¹¹

Ca disciplină teologică, omiletica propriu zisă începe în secolul trecut cu Fr. Schleiermacher.¹² El a fixat locul omileticii în cadrul teologiei practice definind-o ca „teoria cuvântării religioase”, iar predica a considerat-o ca fiind „parte din cult, având ca scop comunicarea conștiinței religioase exprimate în idei”. Această definiție reflectă concepția sa despre serviciul divin, pe care și-l imaginează ca o „auto-reprezentare a comunității”. Ca urmare, nici predica nu poate fi altceva în gândirea lui Schleiermacher, decât „prezentarea religiozității, a lumii spirituale a predicatorului, cu scopul de a învia în ascultătorii lui sentimente similare”,¹³ adică „sentimentul dependenței absolute”. Scopul predicii el îl vede în zidirea bisericii, iar tema ei este materialul experimental al vieții creștine. Concepția lui Schleiermacher despre predica a definit gândirea teologică protestantă timp de aproape un secol.

După Schleiermacher apar primele tratate sistematice de omiletică, toate având orientare liberală (Alexander Schweitzer, 1848; Alexander Vinet, 1857; Fr. Niebergall, 1906, etc.).¹⁴

În istoria omileticii s-a realizat o cotitură prin teologia nouereformatoare, sau dialectică, numită și teologia Cuvântului, care a creat o situație cu totul diferită față de omiletica liberală. Noua teologie se caracteriza prin două trăsături fundamentale: revenirea la principiul reformator „Sola Scriptura”, și opunerea conștientă nu numai față de teologia liberală, ci și față de întregul proces teologic ce a avut loc după reformațiune. Prințre inițiatori îi găsim pe Karl Barth, Emil Brunner, F. Gogarten și Eduard Thurneisen, ultimul fiind omileticianul mișcării. Noua orientare teologică s-a născut din frământarea propovăduirii și vrea să se afle în slujba predicării. În urma influenței teologiei barthiene, predica protestantă contemporană se opune estetizării încântătoare, sau eticizării seculare, și recunoaște că predica, un act aparent uman care, în formă, răsună ca o vorbire umană, — în esență, este un act divin, căci are făgăduința că prin ea vrea să se adreseze și astăzi însuși Dumnezeu. Acesta se realizează prin Cuvântul lui Dumnezeu, centrul căruia este Isus Hristos, Cuvântul Întrupat, deci, cum afirmă Gogarten, „Hristos se proclamă pe Sine în predica”. Prin revenirea la principiul reformator „Sola Scriptura”, noua orientare teologică reinvie poziția inițială a reformatorilor privind caracterul predicii, care în formularea lui Heinrich Bullinger

enunța: „**PREDICATIO VERBI DEI EST VERBUM DEI**” (Predicarea Cuvântului lui Dumnezeu este Cuvântul lui Dumnezeu).¹⁵

Sensul omileticii.

Scopul omileticii este descoperirea căilor și metodelor prin care Cuvântul lui Dumnezeu poate fi predicat în modul cel mai fidel și cel mai apropiat de intenția inițială a Spiritului Sfânt, autorul solilor Sfințelor Scripturi. Adventiștii de Ziua a Șaptea cred că bazele și motivațiile pentru această sfințită activitate nu le pot împrumuta nici de la retorică, nici de la filologie, nici din psihologie, ci numai din Scripturi și din sfaturile inspirate ale Spiritului Profetic.

Omiletica denominațională trebuie să recunoască în Dumnezeu-Tatăl pe „Cel ce vorbește”, în Dumnezeu-Fiul „Cuvântul care S-a făcut trup”, iar în Spiritul Sfânt „inspiratorul Cuvântului scris și cel predicat”. Izvorul din care se alimentează omiletica bisericii adventiste nu poate fi altul, decât Biblia. Ea nu este exprimarea înțelepciunii istorice umane, nici codul uman de etică convențională, nici indexul aforismelor și enunțărilor de adevăruri umane; ea nu este de loc nici documentul „experiențelor religioase”, cum greșit susținea teologia liberală, ci ea este Cuvântul Divin, Cuvântul Revelat, rostit de Dumnezeu prin unelte umane despre propria Sa realitate absolută, eternă și imuabilă, este revelarea Planului de Mîntuire, în care ni se oferă marea perspectivă a mîntuirii noastre (2 Petru 1,20-21; 1 Petru 1,18-19; 2 Tim. 3,16-17).

În decursul istoriei acest Cuvînt S-a manifestat prin trei forme fundamentale: prin **Cuvîntul Întrupat**, prin **Cuvîntul Scris** și prin **Cuvîntul Predicat**. Domnul Isus Hristos nu Se mai află pe pămînt spre a ne slui ca Revelație Specială, totuși nu sîntem lipsiți de mărturia Sa. În Scripturi, martorii oculari și inspirați de Spiritul Sfînt dau mărturie despre realitatea Sa (2 Petru 1,16-19; Fapte 4,20). Omiletica își propune să arate cum poate fi transmisă această mărturie, ca să nu-și piardă caracterul de „Cuvîntul propriu al lui Dumnezeu”, care și astăzi îl cheamă pe păcătos să trăiască într-o vie și reală părtășie cu Creatorul lui. Iată de ce nu avem motive să respingem formularea lui Bullinger: „Predicarea Cuvîntului lui Dumnezeu este Cuvîntul lui Dumnezeu”.

Dar acest enunț emfatic presupune două acte importante ale omileticii: **Întoarcerea către Cuvînt** și **întoarcerea către comunitate**. În primul act ne punem întrebarea: **CE să predic?** Răspunsul: „propovăduiește Cuvîntul!” (2 Tim. 4,2). În actul secund ne întrebăm: **CUI să predic?** Răspunsul: „Păcătosului cotidian care are nevoie de mîntuire!” (Ioan 3,16).

Iată că după aceste două întrebări de principiu, omileticii i-a rămas greaua și tulburătoarea întrebare „tehnică”: **CUM să predic?** În încărcătura și tensiunea care subzistă în această întrebare intuim că este vorba de mult mai mult decât se înțelege prin probleme pur tehnice. Acest „cum?” implică esența omileticii, cuprinde o întreagă teologie a predicării pe care va trebui să o dezvoltăm în capitolele următoare.

Problematicile omileticii arată că predica nu este doar o chestiune de inteligență, de studiu, de abilitate rafinată, de rutină, și nici chiar de experiență. Ea depinde de Spiritul Sfînt, reușita ei presupune o condiție specială a predicatorului, pentru a corespunde ca unealtă în slujba lui Dumnezeu, de aceea trebuie să ne rugăm ca și Martin Luther: „Doamne, învață-mă, învață-mă, învață-mă!” Din această constatare se desprinde prima regulă a omileticii Adventiste: **Să ne rugăm smeriți pentru călăuzirea Spiritului Sfînt!**

„Predicarea Cuvîntului lui Dumnezeu — scrie E. G. White — nu folosește la nimic fără prezența și ajutorul Spiritului Sfînt, căci acest Spirit este singurul Învățător eficient al adevărului divin... Fără conlucrarea Spiritului lui Dumnezeu, atît educația cît și alte privilegii, oricît ar fi ele de mari, nu pot produce nici cît o palmă de loc în lucrarea Domnului”.¹⁶

Aplicînd aceste idei la omiletică, trebuie subliniat faptul că toate sfaturile și regulile, metodele sugerate de această disciplină, nu vor ajuta la nimic pe predicatorul Evangheliei, dacă nu se supune influenței venită de la Spiritul Sfînt. Fără El totul va deveni o activitate umană de rutină, sau „artă pentru artă”, arta predicării va constitui scop în sine, devenind un idol în care accentul va cădea pe latura retorică, stilistică-formală, lipsită de sensul inițial pentru care predica a fost așezată în centrul serviciului divin. În acest ultim caz predica nu se va deosebi de oratoria obișnuită, de cuvîntările seculare. O astfel de activitate nu va aduce slavă lui Dumnezeu și nu va salva sufletele din păcat. Din contră, ea va fi un blestem, care în loc să polarizeze sufletele în jurul Cuvîntului salvator, le va risipi și va goli locașele de cult.

Predica va avea sens doar în cazul dacă predicatorul va putea declara sincer ceea ce obișnuia să spună un mare evanghelist: „Spiritul Sfînt predică, eu doar... vorbesc!”.

În concluzie: ce este știința normativă a omileticii? Vom încerca să o definim, fără pretenția unei definiții perfecte:

Omiletica este disciplina teologică, care își propune studierea metodo-

logică a predicării, avind ca scop transmiterea integrală, nealterată a soliei mîntuitoare a lui Dumnezeu cuprinsă în Scripturi, prin care El urmărește reintegrarea păcătosului în familia cerească, pentru slava Sa și pentru fericirea veșnică și cea vremelnică a acestuia.

1. Din verbul **homilein** s-au mai format următoarele noțiuni înrudite cu omiletica: **Homilétés** = vorbitor, orator. **Homilétikos** (adj.) = comunicativ, sociabil. **Homilia** = cuvîntare, discurs, vorbire, limbaj, predică. **Homilos** = societate, mulțime, adunare, reuniune, popor. **Homiloumené** = limbă vorbită, limbă uzuală. **Homiletiké techné** = arta, meseria sau profesia oratoriei.

2. Aici verbul **homileo** apare la aorist participiu, **homilésas**, și sugerează un moment incipient al acțiunii care continuă pînă dimineața.

3. **Compendiu** (lat. *compendium*) = expunere concisă a unei concepții sau a principiilor unei discipline; manual.

4. **Iustin Martirul** (+170 d.Hr.) unul dintre apologeții creștini. Biografia sa este descrisă în dialogul *Trypho*. Iustin s-a născut în Samaria. În tinerețe a fost martorul unei prigoaniri a creștinilor. A studiat filozofia cu un dascăl stoic, apoi a devenit învățător platonian călător. Aderă la creștinism în Efes (135). Ajunge la Roma, unde scrie o Apologie a creștinismului, pe care o adresează cezarilor Antonius Pius, Marcus Aurelius și Lucius Verus. În 170 d.Hr. este arestat, flagelat și decapitat. Documentul la care ne referim este *Apologia*, I, 67.

5. **Origene** (185—254), un scriitor antic creștin fecund. A fost elevul neoplatonistului Ammonius Saccas, apoi aderă la creștinism, vrînd să devină martir. Se supune unei operații și devine eunuc, motiv pentru care nu putea îndeplini funcții ecleziastice. A fost un om cult, talentat și solicitat în toate centrele creștine ale epocii. Aflat la Roma, a fost invitat și în curtea imperială. Lucrările lui de bază: *Hexapla*, *Scholia*, 220 homilii, comentarii la Matei, Luca și Ioan, *Contra lui Celsus*, *Peri Arhon*, o dogmatică primitivă despre principiile finale creștine. Pentru extraordinara sa capacitate de muncă a fost supranumit „adamantinus” = de oțel.

6. Este vorba despre faimosul principiu trihotomic al hermeneuticii origeniene a Scripturii: interpretarea somatică (literară), pneumatică (spirituală) și psihomatică (alegorică-morală).

7. **Ioan Gură de Aur** (344—407), fala teologiei grecești, dotat cu o memorie și talent deosebit, în tinerețe, retras într-o grotă, a învățat

pe dinafară toată Scriptura. Este considerat ca cel mai ilustru predicator al creștinismului postapostolic. A fost un strălucit, dar nu ieftin stilist, un profund cugetător, a rămas în istorie ca fiind marele clasic al artei lingvistice grecești.

8. **Aurelius Augustinus** (354—430), mîndria teologiei latine, care a lăsat posterității aproape 100 de lucrări. Cele mai cunoscute: *Confesiunile*, *De civitate Dei*, *De Doctrina Christiana* (despre doctrina creștină).

9. **Sermo** (lat.) = conversație, discuție, convorbire, vorbire legată; din verbul *sero*: a împleti, a lega una de alta, a înșira cuvinte, a lega o convorbire cu cineva.

10. **Bonaventura** (1221—1274), filozof scolastic, profesor universitar la Paris, generalul franciscanilor. El a încercat să concilieze augustinismul cu aristotelismul introdus prin intermediul cugetătorilor arabi.

11. G. Groó, *Homiletika*, 1974, 2.

12. **Friedrich Schleiermacher** (1768—1834), inițiatorul curentului teologic liberal. El a făcut împărțirea disciplinelor teologice cunoscute astăzi. Definiția liberală a religiei îi aparține tot lui: „Sentimentul dependenței absolute de Cauza absolută a Universului”.

13. G. Groó, op. cit., 3.

14. **Alexander Schweitzer**, *Homiletik der evangelisch-protestantischen Kirche systematisch dargestellt*, 1848. **Alexander Vinet**, *Homiletik oder Theorie der Predigt*, 1857. **Fr. Niebergall**, *Wie predigen wir dem modernen Menschen?* 1906.

15. **Heinrich Bullinger**, *Confesiunea Helvetică II*, Zürich, 1566, I, 3.

16. E. G. White, *Gospel Workers*, 1920, 284.

Vilhelm Moldovan
pactor

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI

Microhidrocentrale pe apele mici

În cadrul acțiunii de valorificare a potențialului energetic al apelor mici, la Orășa și Bogdănești, în județul Bacău, au fost puse recent în funcțiune două noi microhidrocentrale electrice. Alte patru asemenea obiective se află în diferite stadii de execuție pe cursurile apelor Oituz, Tazlău și Lîmpedea. Puterea instalată a acestora va însuma 743 MW.

Un nou spital orășenesc

În orașul Năsăud a fost dat în folosință noul spital orășenesc cuplat cu policlinică, cu 430 paturi. Așezămîntul, care asigură activitatea secțiilor de interne, chirurgie, obstetrică-ginecologie, nou-născuți, pediatrie, secția de terapie intensivă deservește locuitorii de pe Valea Someșului, între care bazinul minier Rodna.

Culori vegetale

În săliile Muzeului Maramureș din Sighetul Marmăției s-a deschis o expoziție de covoare vopsite în exclusivitate cu culori vegetale. Exponatele, aparținînd unor cunoscuți creatori populari din Maramureș, sînt de o deosebită frumusețe și, în același timp, constituie argumente pentru reutilizarea acestei tehnici tradiționale care folosește coloranți obținuți din plante în vopsirea textilelor.

Ferme avicole

Întreprinderea „Avicola” din Cristuru Seculesc se extinde cu noi ferme și capacități de producție. Noile hale și construcții, aflate în stadiu avansat, vor asigura spațiile necesare pentru încă două ferme de găini ouătoare, alte două ferme de pui de carne și o fermă de tineret, pentru înlocuire.

Barcă de salvare

Un colectiv de specialiști de la ICEPRONAV și de la Universitatea din Galați a conceput și pus la punct tehnologia de fabricare a bărelor de salvare din rășină rezistentă la foc. Modelele supuse testării s-au comportat foarte bine. Noua barcă are capacitatea de 56 de persoane, urmînd să fie dată în dotarea platformelor de foraj marin și tancurilor petroliere.

Macara navală

La Întreprinderea mecanică navală din Galați a fost realizat pentru prima dată un nou și important uilaj cu specific naval, destinat dotării docului uscat de la șantierul naval, din localitate: macaraua de 20 tf cu profil de ridicat și transportat subansamble navale. Cîntărește peste 145 tone și a fost realizată de colectivele secțiilor construcțiilor metalice I și mecanică montaj, de la Întreprinderea mecanică navală Galați.

Redacția

O INVITAȚIE SOLEMNĂ

(urmăre din pag. a 10-a)

vă așteaptă. Toți cîți aveți „haina de nuntă” (Mat. 22,11) „undelemn în candelă și vase” (Mat. 25,4) toți cîți sînteți gata și M-ați așteptat, poftiți la nunta Mea”.

Sintem noi, tu și eu iubite frate, unul dintre fericiiți invitați? Sintem noi, frați și surori fericiiți care vom auzi solemnă invitație?

În timp ce Domnul Isus Hristos pregătește cadrul sărbătorec al nunții Sale, noi credincioșii Lui trebuie să ne îmbrăcăm cu haina îndreptățirii Sale, să îndepărtăm păcatul din viața noastră, prin mărturisire și căință, să ne biziim pe curățirea sîngelui Său ispășitor, să ne clădim caracterul și să trăim experiența creștină, lucruri care au lipsit celor cinci fecioare neînțelepte din parabola Domnului. Și cînd Se va arăta Domnul Isus în slava îngerilor sfinți toți cîți au vegheat și și-au păstrat hainele curate „vor cîna cu El și El cu ei...”

Să ne rugăm stăruitor Tatălui Ceres să ne învețe cum „să ne numărăm bine zilele”, ca la venirea Sa, Domnul Isus Hristos să ne poată spune și nouă: „Intrați la nunta Mea”.

Una cu Isus Hristos

„Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi sintem una, — Eu în ei și Tu în Mine; — pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că I-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine (Ioan 17,22-23).”

Grija Domnului nostru Isus Hristos chiar înainte de crucificarea Sa, a fost pentru readucerea credincioșilor la unitatea și unirea cu Sine și cu Tatăl Său. Conștiența unirii personale cu Dumnezeu în Hristos Isus este trăsătura caracteristică a religiei creștine. Expresia „În Hristos Isus” vorbește despre o relație vie cu o Persoană vie, ca fiind în opoziție cu adoptarea de păreri și conformării față de reguli.

Un credincios separat de Isus nu este un creștin — el nu poate face nimic. A fi în Hristos sau în Duhul Său înseamnă că întreaga ființă este de partea Domnului Isus, trăind sub controlul și îndrumarea Duhului Sfânt. Această unire este tot atât de reală și de intimă precum este unirea dintre soț și soție. Noi nu putem trăi o viață creștină. Numai Domnul Isus poate face lucrul acesta în noi. Noi nu putem aduce roadele Duhului în viața noastră. Numai prezența și îndrumarea Duhului Sfânt pot face lucrul acesta. Ofensa supremă adusă Domnului Isus Hristos și Duhului Sfânt și care duce la păcatul ce nu poate fi iertat, este aceea de a afirma prin faptă și cuvânt că nu aparținem lui Dumnezeu și că nu găsim nimic în Dumnezeu care să ne intereseze.

Unirea cu Isus Hristos înseamnă că în El am găsit adevăratul înțeles al vieții. Dorim într-adevăr ca El să ne aibă. Nu dorim mai multe reguli, mai multe fapte, mai multă concentrare asupra eului — chiar și în religia noastră. Noi nu căutăm extazul sau senzaționalul. Noi dorim să fim ai lui Isus Hristos. Sub influența și îndrumarea Duhului Sfânt ne predăm lui Hristos. Noi am descoperit că El este Acea ființă cu care noi dorim să ne identificăm.

Duhul Sfânt nu Se întrupează în cel credincios. El rămâne totdeauna personal distinct de noi înșine. El niciodată nu fuzionează și nici nu Se amestecă cu spiritul nostru. El nu ia niciodată personalitatea noastră umană. Supunerea față de conducerea Duhului Sfânt, înseamnă a fi controlat, călăuzit de Duhul și nu o înlocuire. El niciodată nu ia asupra-Și responsabilitatea omului. El niciodată nu îndepărtează mintea de adevărul obiectiv al Bibliei și nu înlocuiește răspunsul inteligenței individuale cu vreo formă de misticism sau magie. El trezește mintea, inspiră dorințele și afecțiunile, până când Cuvântul lui Dumnezeu trăiește și împarte viața.

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe duce la bun sfârșit (Psalmul 1,1-3).”

Duhul Sfânt lucrează în cooperare cu facultățile psihice ale omului prin mintea sa. El nu copleșește pe credincios. El dă putere și înalță orice aptitudine și orice icsință pe care omul o are, astfel încât viața este umplută cu plinătatea roadelor Duhului Sfânt. Niciodată mai înainte viața nu este atât de minunată. Duhul Sfânt nu elimină și nici nu absoarbe individualitatea omului, ci o întărește, o curăță, o reînnoiește, o eliberează și o iluminează. Aceasta este în contrast direct cu duhurile rele care își aruncă victimele într-un extaz lipsit de orice control, aruncându-i pe jos și lipsindu-i de controlul de sine.

Duhul Sfânt dă creștinului o minte clară. El îi dăruiește putere de pătrundere și înțelegere a lucrurilor

mereu crescândă, vitalitate și putere. Omul poate atunci să folosească pe deplin capacitățile sale normale, însă este eliberat de puterea degradantă, înrobitoare a păcatului și egoismului. Mintea, inima și viața sînt vii pentru Hristos și pentru adevărul cuvîntului Său. Creștinul născut din nou dă mărturie de tot ceea ce este Hristos și despre tot ceea ce El a învățat.

Duhul Sfânt lucrează asupra inimii omului prin Cuvîntul lui Dumnezeu. El nu imprimă în inimile și în viața noastră lucruri ce nu sînt învățate de Sfînta Scriptură. El ne prezintă credincioșia, iubirea, curăția, înțelepciunea și îndurarea lui Dumnezeu pînă cînd sîntem prinși și captivați de frumusețea Domnului nostru.

Cînd ne-am dat toată silința să prindem înțelesul nașterii din nou și a unității noastre cu Isus Hristos, atunci ne dăm seama că în adevăr, nu se întîmplă nimic pînă cînd Duhul Sfînt nu ne mișcă prin Cuvîntul lui Dumnezeu. Fără Duhul Sfînt, adevărul poate apare numai ca o definiție, ca niște idei reci. Capacitățile, aptitudinile omului neconvertit sînt lipsite de viață spirituală și se împotrivesc lucrurilor lui Dumnezeu. Nimic altceva decît numai influența și puterea Duhului Sfînt poate schimba acest lucru. Am fi fără nădejde în ceea ce privește viața veșnică și adevărul cel viu al lui Dumnezeu, dacă puterea Duhului Sfînt n-ar fi la lucru asupra noastră pînă cînd se realizează supunerea față de Domnul Isus Hristos, ca Suveranul de drept al omului și Prietenul său cel mai scump.

„De atunci înainte, prin Duhul Sfînt, Domnul Hristos avea să locuiască continuu în inimile copiilor Săi. Unirea lor cu Hristos, era acum mai strînsă decît atunci cînd El era personal cu ei”. (C.H. ed. 1981, p. 75).

Satana va căuta întotdeauna să încerce tot felul de ademeniri înșelătoare pentru a ne face să rupem această legătură — și să alegem astfel, noi înșine, să ne despărțim de Hristos. Atunci trebuie să veghem noi, să luptăm, să ne rugăm, ca nimeni și nimic să nu ne facă să alegem un alt stăpîn, căci noi sîntem întotdeauna liberi să facem acest lucru. (idem, p. 73).

Rugăciunea continuă este legătura sufletului cu Dumnezeu, legătură ce nu poate fi ruptă, astfel încît viața de la Dumnezeu se revarsă în viața noastră; ca apoi din viața noastră curăția și sfințenia să se reverse înapoi la Dumnezeu. (idem, p. 98).

Ne putem ține atât de aproape de Dumnezeu, încît în fiecare din încercările neașteptate cugetele noastre să se întoarcă spre El tot așa de natural după cum florile se întorc spre soare. (idem, p. 100—101).

Cum se naște un om din nou ?

Care este răspunsul ce se cere din partea omului pentru a trăi experiența nașterii din nou și a unei vieți noi în Hristos? Caracteristica omului firesc este înclinația lui de a face numai voia eului său de a fi independent și împotriva voinței lui Dumnezeu. Marele lui vrăjmaș este deci, încăpățînarea sa firească cu toate formele ce o însoțesc: iubirea de sine, înălțarea de sine, mulțumirea de sine. Odată cu darul mîntuirii oferit de Domnul nostru, sîntem confrunțați cu natura și calitatea răspunsului și responsabilității omului.

A primi acest dar fără a lucra pentru el, pare a fi incredibil de simplu. Însă este oare chiar atât de simplu? Predarea și supunerea presupun adesea o luptă. Mai mult, chiar modul în care înțelegem această ofertă, depinde de felul în care interpretăm invitația Domnului Isus de a-L urma.

În Marcu 10,17-30 și Fapte 10,27-34 ne sînt prezențați doi oameni: un iudeu, tînărul și bogatul conducător și unul dintre neamuri: temnicerul din Filipi. În aparență, tînărul iudeu avea se pare o mare integritate morală. El fusese educat în credința iudaică cu scopuri și perspective înalte. Nu era un delinvent, nici un desfrînat, și nici chiar fiul rătăcitor. Plin de încredere el declară că a păzit poruncile lui Dumnezeu încă din tinerete. Celălalt om, fără îndoială mai în vîrstă, probabil că avea mai puțină educație sau nu avea nici o educație religioasă. Ambii însă, pun aceeași întrebare: „Ce trebuie să fac ca să fiu mîntuit? Ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

Pentru temnicerul dintre neamuri, răspunsul lui Pavel este foarte simplu. El îi spune că ceea ce are de făcut pentru a fi mântuit, este să creadă în Domnul Isus Hristos. În aceeași noapte temnicerul își predă inima lui Isus și este botezat. Într-adevăr este simplu. Pentru tânărul evreu însă, răspunsul lui Isus pare a fi mai complicat și mai dificil. Isus îi spune că trebuie să păzească poruncile. Iudeul declară că el a îndeplinit această cerință. Apoi Isus îi spune că trebuie să vîndă tot ce are și să împartă la săraci. Aceasta a fost pentru tânărul bogat un obstacol de netrecut pe drumul convertirii lui la Hristos. Și ceea ce a urmat a demonstrat că a fost într-adevăr un obstacol.

De ce oare nu a dat Domnul Isus același răspuns pe care l-a dat Pavel: „Crede doar în Mine și vei fi mântuit”? Sfaturile date temnicerului par a fi foarte simple. N-a fost nevoie de întrebări sau studii în plus. Cerințele în dreptul tânărului bogat erau deosebit de grele. Să presupunem că ne punem problema de a alege una din două biserici la care să participăm, și punem aceeași întrebare: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit”? La una din ele primim un răspuns foarte simplu: „Crede doar în Domnul Isus Hristos”. Cealaltă biserică însă ne spune: „Trebuie să păzești poruncile, trebuie să-ți vinzi averea și banii să-ți dai săracilor”. Dacă ai putea fi mântuit în oricare din aceste două biserici, pe care din ele ai alege-o?

De ce este temnicerul atât de ușor mântuit, iar tânărul și bogatul evreu așa de ușor pierdut? Face oare Pavel mîntuirea mai ușoară, în timp ce Domnul Hristos o face mai dificilă? Nu este oare o parte a veștii celei bune a Evangheliei, faptul că iubirea și mîntuirea salvatoare a lui Dumnezeu sînt la îndemîna noastră, putînd fi obținute ușor? Nu este oare mîntuirea un dar, oferit tuturor celor care îl cer și îl acceptă? Nu este oare nașterea din nou tot atât de simplă cum este și acceptarea chemării Domnului Isus: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Mat. 11,28).

Nu proclamăm noi Evanghelia cea simplă și clară lumii întregi pentru a obține o atitudine, o hotărîre pentru Isus Hristos? Este oare chiar atât de simplu lucrul acesta, în special într-o lume în care majoritatea oamenilor de abia au învățat să citească? Destul de straniu dar nu este deloc simplu. A determina pe oameni să dea răspunsul cel drept și să se așeze pe deplin de partea lui Isus Hristos și să fie consacrați, poate fi cel mai greu, cel mai dificil lucru ce ne-am fi imaginat vreodată.

Domnul Isus Hristos a arătat cu limpezime faptul că, dacă cineva alege să devină ucenicul Său, el trebuie să fie pregătit să facă o predare deplină. El trebuie să privească cu multă seriozitate problema Împărăției lui Dumnezeu, și nu cu nepăsare. El trebuie să accepte conducerea lui Dumnezeu în viața sa.

„Atunci s-a apropiat de El un cărturar și I-a zis: 'Învățătorule, vreau să te urmez oriunde vei merge'. Isus i-a răspuns: 'Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul'. Un altul care era dintre ucenici i-a zis: 'Doamne dă-mi voie să mă duc mai întîi să îngrop pe tatăl meu'. 'Vino după Mine' i-a răspuns Isus 'și lasă morții să-și îngroape morții' Mat. 8,19-22.

„După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa cine Mă mîntuiește pe Mine va trăi și el prin Mine. Astfel este plinea care s-a pogorît din cer, nu ca mana pe care au mîncat-o părinții voștri și totuși au murit; cine mîncă plinea aceasta va trăi în veac... Mulți dintre ucenicii Lui, după ce au auzit aceste cuvinte au zis: 'Vorbierea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferă?... Din clipa aceea mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El'. Ioan 6,57-58.60.66.

Noi trebuie să fim în gardă împotriva faptului de a lua decizii cu ușurință. Diferența dintre tânărul bogat și temnicer nu constă în aceea că Dumnezeu le pusese înainte cerințe deosebite. Temnicerul era pre-

gătit să facă acea predare și supunere care să accepte conducerea lui Isus Hristos în viața sa. Tânărul bogat nu era pregătit să facă acest lucru.

„Satana nu dorește ca cineva să vadă necesitatea unei depline predări lui Dumnezeu. Atunci cînd un suflet nu reușește să facă această predare, păcatul nu este părăsit; poftele și pasiunile tind să preia conducerea; ispitele tulbură conștiința și astfel că adevărata convertire nu are loc” (6T/92).

În realitate nu există însă o predare incompletă sau o convertire parțială. Noi sau sîntem predați atît de complet așa cum știm că sîntem, sau nu sîntem de loc. Viața de creștin nu constă numai în a renunța la cîteva obiceiuri rele. Nu înseamnă numai a stabili un cod moral și a-l păstra. Ea presupune o predare a vieții noastre lui Isus, răspunzîndu-i „Da” în toate problemele.

Cîteodată, creștinii se dăruiesc mai mult unui anumit standard moral, decît lui Isus. Aici această conformare față de lege, oferă omului o măsură a realizării personale. Aceasta dă ocazie omului, ceva de care să fie mîndru, ceva care să poată sta în prezența lui Dumnezeu. Aici, omul poate preînde o măsură oarecare de independență față de Dumnezeu. Acesta a fost păcatul inițial al lui Adam și al Evei. În ceea ce privește mîntuirea, în măsura în care am ajuns să depîndem de noi înșine și de realizările noastre, în aceeași măsură noi ne-am îndepărtat de Domnul Isus.

„Consacrarea deplină impune conducerea lui Isus și nu domnia păcatului”.

„Convertirea nu este o lucrare făcută așa pe jumătate, adică a servi lui Dumnezeu și lui Mamona, ci o întoarcere hotărîtă la Dumnezeu” (Ellen White R.H. 19/II/1901).

„Domnul Hristos care slujea dintr-o inimă neîmpărțită, cere folosirea întregă a minții, a sufletului, a inimii și a puterii” (idem, 25.VII.1899).

„Întreaga noastră inimă trebuie să se supună lui Dumnezeu, sau de nu, nici o schimbare nu se va produce în noi prin care să fim iarăși sfinți asemenea Lui... Dumnezeu dorește să ne elibereze de păcat. Dar pentru că lucrul acesta cere o transformare completă o reinnoire a întregii noastre naturi, noi trebuie să ne supunem pe deplin lui Dumnezeu” (C.H.ed.1981/43).

„Pentru a urma pe Hristos, lucrul acesta cere de la început o convertire din toată inima și o repetare zilnică a acestei convertirii (C.B.A.Z.S. vol.I/113).

Este primejdia ca dimensiunea predării sau consacrării creștine să se piardă, în schimbul cerinței unor realizări moderate pe plan etic și moral. Grija deosebită a Domnului Hristos a fost aceea a necesității ca El să domnească în viața creștinului. Aici, „strîmță este poarta, îngustă este calea care duce la viață” (Mat. 7,14). Cei care doresc un creștinism lejer, ar trebui să-și dea seama că un om nu poate fi creștin printr-o astfel de atitudine. Cînd Domnul Isus Hristos cere unui om să-L urmeze, El nu-L cheamă pe altceva decît pentru o predare deplină. Aceasta poate însemna conflict și luptă cu noi înșine. O viață trăită după voința încăpățînată a firii nu cedează cu ușurință.

„Această unire ne costă ceva. Este o relație de deplină dependență în care intră o ființă mîndră. Toți aceia care intră în această unire trebuie să simtă nevoia singelui ispășitor a Domnului Hristos. Inima lor trebuie să se schimbe. Ei trebuie să-și supună voința, voinței lui Dumnezeu. Vor trebui să intre într-o luptă cu multe obstacole dinlăuntru și din afară. Trebuie să aibă loc o lucrare dureroasă de despărțire, cum și o lucrare de atașare. Mindria, egoismul, desertăciunea, spiritul lumii, păcatul în toate formele lui, trebuie învins dacă vrem să intrăm într-o legătură de unire cu Domnul Isus Hristos. Motivul pentru care mulți găsesc viața creștină atît de deplorabilă, de grea, motivul pentru care ei sînt așa de nestatornici, de schimbători este acela că ei încearcă să se alăture Domnului Hristos, fără ca mai întîi să se desprindă de idoliilor lor preferați” (E.G. White, R.H./13.XII.1887).

„Cu cât îți mai puțin la eul tău, cu atât vei înțelege mai clar și mai pe deplin perfecțiunea Mîntuitorului Tău“ (H.L.L./ed. 1981/482).

Metoda lui Dumnezeu de a transmite viață și sănătate spirituală creștinului nu este asemănătoare cu aceea folosită de un medic. Un medic încearcă să trateze astfel pacientul ca acesta să nu mai aibă nevoie să se întoarcă pentru un alt tratament. Metoda lui Dumnezeu caută mereu să lege pentru totdeauna pe păcătosul credincios și pocăit de Sine.

Domnul Isus este exemplul nostru. El însuși ne arată calea. Pe pămînt El a trăit viața Sa supunîndu-Se în totul Tatălui Său. El a trăit prin credință. De nenumărate ori El a spus despre Sine :

„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi... pentru că nu caut să fac voia Mea ci voia Tatălui care M-a trimis... Fiul nu poate face nimic de la Sine“ Ioan 5,30-19.

Domnul Isus Hristos a venit să întemeieze Împărăția lui Dumnezeu nu pe ascultarea omului de un cod moral, pe independența omului, sau pe strălucirea înțelepciunii și organizării oamenilor. Împărăția lui Dumnezeu își are rădăcinile, este fundamentată pe adevărul că natura umană în sine trebuie în mod radical schimbată și întregul curs al voinței eului și al independenței față de Dumnezeu, să fie schimbat. Modul în care Isus a trăit în ascultare de voința Tatălui și independență de Duhul Sfînt arată credinciosului cum să trăiască în ascultare de Isus Hristos. Viața Domnului Isus Hristos trăită pe pămînt a fost singura viață trăită pe acest pămînt, în care s-a dat ascultare numai voinței lui Dumnezeu de la început și pînă la sfîrșit.

„Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus : El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce“ Filip. 2,5-8.

Dependența de Tatăl Său și supunerea voinței Sale spre a trăi în conformitate cu voia Tatălui, a fost principiul lăuntric și motivația întregii vieți a Domnului Hristos aici pe pămînt. „Tată-Mă... vin să fac voia Ta Doamne“ (Evr. 16,7). Așa intenționase Dumnezeu să fie natura umană. „Căci M-am pogorît din cer ca să fac nu voia Mea ci voia Celui ce M-a trimis“ (Ioan 6,38). Aceasta nu înseamnă însă că Domnul Isus n-a putut să facă ceea ce alegea El să facă. Fiecare pas pe care L-a făcut, era făcut după propria și libera Sa hotărîre. Dar folosind voința Sa, El a ales să facă din voința lui Dumnezeu, propria Sa voință... Atunci cînd Domnul Hristos a vindecat pe slăbănogul de la scaldătoarea din Betezda, El a fost provocat de Fariseii care căutau să-Lucidă. Ca răspuns Isus le-a spus :

„Fiul nu poate face nimic de la Sine ; El nu face decît ce vede pe Tatăl făcînd ; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai“ Ioan 5,19.

În Ghetsemani Îl vedem pe Isus alegînd să facă numai voința Tatălui și nu voința Sa.

„Sufletul Meu este cuprins de o înfrîngere de moarte... Tată dacă este cu puțință depărtează de la Mine paharul acesta ! Totuși nu cum voiesc Eu ci cum voiești Tu“ Mat. 26,28-29.

Viețuirea noastră în conformitate cu voința Domnului Isus Hristos, înseamnă sfîrșitul voinței eului, sfîrșitul viețuirii fără Dumnezeu. Singura pată în viața noastră, singura „infecție“ pe care omul o are, este faptul că facem din eul nostru „centrul și circumferința“ preocupărilor noastre. Odată cu nașterea din nou, noi schimbăm centrul de atenție de la eul nostru, la Hristos.

În viața Domnului Hristos a existat această mare conștiență a prezenței lui Dumnezeu. Acest acces în Tim la Tatăl Său a fost întotdeauna marcat printr-o atitudine de dependență și supunere față de voința lui Dumnezeu. Niciodată nu a realizat Domnul Isus vre-o minune prin inerenta Sa putere. El și-a refuzat folosirea puterii Sale divine. El a fost Dumnezeu desăvîrșit și om desăvîrșit. Oare nu a dat Tatăl toată

puterea în mîinile Sale ? (vezi Ioan 13,3, Mat. 28,18). Dintre toți oamenii născuți în această lume, nu este El oare, Singurul om care ar fi putut într-adevăr să trăiască prin puterea Sa și să depindă numai de Sine ? Și totuși El a ales să trăiască numai prin credință.

Nu ar fi putut El oare să transforme pietrele în pline atunci cînd a fost ispitit în pustie ? Oare nu ar fi putut coborî El de pe cruce atunci cînd a fost provocat să facă acest lucru ? În pustie, Satana a încercat să determine pe Domnul Isus Hristos să recurgă la folosirea puterii Sale proprii și să săvîrșească o minune numai pentru folosul Său. În fiecare situație Isus Hristos a refuzat să vină în întimpinarea nevoilor ce se raportau la Sine. În fiecare lucru El a depins de voința și puterea lui Dumnezeu. El S-a prelat pe deplin călăuzirii și controlului Duhului Sfînt, chiar dacă aceasta a însemnat să postească patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

Ispitirea Domnului Hristos a fost îndreptată împotriva încrederii Lui în Tatăl Său. „Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu“ ar spune Satana, „cerescul Tău Tată îți va împlini toate nevoile Tale fizice. Nici un tată pămîntesc nu suportă să vadă pe fiul său să flămînzească atît de mult timp. Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, atunci folosește puterea Ta divină pentru satisfacerea nevoilor Tale“.

Însă Duhul Sfînt a condus pe Domnul Isus în pustie pentru a fi ispitit de Satana (vezi Mat. 4,1-11). Domnul Isus nu trebuia să Se smulgă din mîinile Tatălui Său, și nici să Se sustragă controlului Duhului Sfînt, chiar dacă aceasta însemna infometare după hrana fizică. Nu poate fi călăuzire și nici o altă acțiune fără conducerea Duhului Sfînt. Planul de Mîntuire a depins în totul de trăirea Domnului Isus prin Tatăl Său și nu prin Sine sau pentru Sine, chiar dacă era Fiul de Dumnezeu și avea în Sine puterea de viață. Întreaga Sa viață a fost organizată pe baza încrederii Lui în Tatăl.

Oamenii sînt adesea înclinați să creadă că Isus, pentru a fi ispitit în toate lucrurile așa cum sîntem și noi (vezi Evrei 4,15), trebuia să fi avut o natură păcătoasă așa cum avem noi. Cine gîndește astfel însă, dă greș în a înțelege problema de bază a ispitirii, și anume a trăi prin sine, mai degrabă decît a trăi numai prin credință în Dumnezeu. Domnul Isus a fost fără păcat, din punct de vedere structural era liber de orice mînjitură a păcatului și întinăciunii, și în acest sens, sfînt, nevinovat, neprihănit, „despărțit de păcătoși“ (Evr. 7,26). Aceasta a însemnat pentru El o greutate mult mai mare de a trăi prin Tatăl Său.

Dacă ne-am afla lipsiți de hrană într-un pustiu și aproape de moarte, nu ar fi deloc o ispită să depindem de noi transformînd pietrele în piini, deoarece nu am putea face acest lucru. Nu ar fi o ispită pentru noi să coborîm de pe cruce, deoarece nu am avea puterea să facem acest lucru. Dar Domnul Isus Hristos ar fi putut. Ispitele de acest fel sînt direct proporționale cu puterea omului de a schimba situația. Dar a se încrede în Tatăl Său, să trăiască sub îndrumarea Duhului Sfînt chiar dacă aceasta însemna să meargă flămînd, infometat, respins și disprețuit de oameni, ținut pe cruce, pe cînd ar fi putut Singur să Se dea jos de pe ea, aceasta a însemnat pentru Hristos să trăiască prin credință și prin Tatăl Său.

Cum poate un om „să se dezbrace pe sine însuși“ (Filip. 2,7) și totuși să-și păstreze simțămîntul importanței personale și a valorii proprii ? Nu este oare Isus Hristos de egală importanță cu Tatăl atît în ceruri cît și pe pămînt ? Și totuși El nu a avut nevoie să Se prindă de nimic care să-I sublinieze poziția și importanța Sa. El a renunțat la toate lucrurile.

Mulți dintre noi au o reputație pe care să și-o facă, și să și-o păstreze. Mare suferință a omului este îngrijorarea permanentă cu privire la persoana sa, întotdeauna încercînd să acumuleze cîte ceva care să-i confere o anumită poziție. Vorbînd din punctul de vedere omenesc, omul important este acela care este capabil să acumuleze o mulțime de lucruri... educa-

(Continuare în cap. IV)

Caracterul Slujitorilor Evangheliei

CALITĂȚILE NECESARE

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului”. 2 Tim. 2,15.

Ca un om încercat

În călătoriile pe uscat, pe apă sau în aer, cite mari nenorociri nu au fost evitate, datorită unui om cu experiență, datorită unui om încercat, destoinic. Cite biruințe strălucite nu au fost câștigate pe cîmpurile de luptă, nu datorită superiorității numerice sau armamentului, ci datorită faptului că au fost conduse de oameni cu experiență, de oameni încercați! Și în cele mai îndrăznețe acțiuni nu se cer și se preferă tot oameni încercați?

Dumnezeu vrea cu orice preț ca cei chemați să aducă la îndeplinire solemnă lucrare de salvare a sufletelor de sub puterea diavolului, oameni a căror răsкупărare a făcut-o cu un preț nespuse de mare, adică moartea singurului Său Fiu, să fie oameni încercați, destoinici, bine pregătiți. Altfel, o mulțime de suflete vor rămîne pradă morții vesnice. Moise, David, Saul din Tars, s-au dovedit a fi oameni destoinici, oameni încercați, și care întotdeauna au știut să se sprijine pe brațul cel tare al Domnului. Și lista cu numele acestor eroi ai credinței ar putea fi mult mărită, așa cum citim în Epistola către Evrei, capitolul 11.

În Cartea întâia a Cronicilor, cap. 12 stă scris că cei trecuți de partea lui David să-l facă împărat, erau oameni viteji, oameni destoinici și încercați; erau oameni în destoinicia cărora te puteai încrede în orice împrejurare. Și despre cei din seminția lui Isahar, se spune că erau oameni care se „pricepeau în înțelegerea vremurilor și știau ce trebuie să facă Israel”.

Tu slujitor al Evangheliei, rînduit și chemat de Dumnezeu să fii port vocea Sa, să fii asociatul Său, împreună lucrător cu El în solemnă lucrare de zidire și păstorie a bisericii Sale, precum și să duci unei lumi ce zace în întunericul și sub puterea păcatului, să duci unei lumi prinsă de cel rău în cursa sa, „pentru a-i face voia”, marea ta solie a mîntuirii prin Domnul Isus, simți

că ești un om încercat și cu totul pregătit pentru aducerea la îndeplinire a acestei lucrări? Ești înconjurat de păcat, de suflete fără nădejdea mîntuirii și fără un Hristos pe care Dumnezeu L-a făcut pentru om, „înțelepciune, neprihănire, sfințire și răsкупărare”; de o lume ce nu cunoaște și nici nu are pe Cel ce este „nădejdea slavei”. Simți tu cit de mare și înfricoșată este răspunderea ta față de o astfel de lume? Ca să ajungă urzitorul Mîntuirii acestei lumi, Fiul lui Dumnezeu a plîns și S-a rugat mult „cu strigăte tari și cu lacrimi”. Și acum spune fiecărui slujitor al Său: „Eu ți-am dat o pildă ca să faci și tu cum am făcut Eu”. „Căci la aceasta ați fost chemați, fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui”. 1 Petru 2,21.

Ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine

O altă traducere zice: „ca un lucrător cu fața curată”.

Slujitorul Evangheliei trebuie să fie un om integru, corect, cinstit și curat în toată purtarea sa, în intențiile sale, așa încît niciodată să nu fie dat de rușine. Niciodată să nu-i roșească fața. I se pot aduce învinuiri, poate fi acuzat de fapte nedemne, de necinste, de părtinire în judecățile pe care trebuie să le facă, dar din toate el trebuie să iasă și să rămînă cu fața curată, — „ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine”. El are de lucrat cu oameni de tot felul, cu bărbați, femei, tineri și tinere, bătrîni sau chiar și copii și în legăturile sale, pe care slujba sa îl obligă să le aibă, trebuie să fie curat; curat în intenții, curat în gesturi, curat în cuvinte, curat în toată purtarea sa. El nu trebuie să fie ușuratic nici aspru sau poruncitor. El trebuie să se ferească chiar și de orice aparență rea. Din sfaturile date de apostolul Pavel lui Timotei (1 Tim. 5,1-3) el trebuie să facă o călăuză a comportării sale. Fața lui trebuie să fie așa de curată și serioasă încît toți cu care vine în legătură să poată vedea în el un adevărat prieten binevoitor, un frate și sincer sfătuitor. Toți trebuie să vadă în el un adevărat slujitor, ispravnic al tainelor lui Dumnezeu care vine să le aducă vestea cea bună a mîntui-

rii prin Domnul Isus, și să-i ajute la refacerea în ei, a chipului lui Dumnezeu.

Sfînta Scriptură ne prezintă și exemple de bărbați ai credinței, care în cele mai ispititoare împrejurări și-au păstrat fața curată; oameni care n-au avut de ce să le fie rușine. Ce minunat exemplu ne-a păstrat Iosif în această privință! Ca rob în casa lui Potifar, în temniță sau ca mai mare peste țara Egiptului, el a rămas cu fața curată. „Cum aș putea să fac eu un rău alături de mare”. Acesta este răspunsul și poziția sa cu care întîmpina ispita. „Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?” a zis faraoon despre Iosif. Iar poporul a zis: „Tu ne-ai scăpat viața...” Dar de ce așa! Pentru că Iosif și-a păstrat fața curată și Dumnezeu era cu el. La aceeași treaptă a curăției s-a ridicat și Daniel. Vrajmașii lui, au căutat cu tot dinadinsul să găsească la el ceva cu care să-l învinuiască, dar n-au găsit. Fața lui era curată. Despre Iosif și Daniel, Cuvîntul inspirat zice: „Prin înțelepciunea și dreptatea lor, prin curățirea și bunăvoința vieții lor zilnice, prin devoțiunea față de interesele poporului — care de altfel se închina idoloilor, Iosif și Daniel s-au dovedit credincioși principiiilor educației lor de la început, credincioși față de Acela pe care-L reprezentau”. (Ed. p. 52).

De asemenea proorocul Samuel a avut curajul să stea în fața poporului, cerindu-i să-i declare dacă are să-l învinuiască cu ceva; și-i spunea dacă fața lui este curată sau nu. „Iată-mă!” a zis el, „Mărturisiți împotriva mea, în fața Domnului și în fața unsului Lui”. (1 Sam. 12,3). Și poporul a răspuns: „Nu m-ai apăsut, nu m-ai năpăstuit, și nici n-ai primit nimic din mina nimănu”. Deci și fața lui Samuel era curată.

Sigur, exemplele se pot înmulți. Dar nu vreau să trec cu vederea, nici pe Cel ce este exemplul nostru desăvîrșit în toate, adică pe Domnul Isus. „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?” a zis El (Ioan 8,46). „Preoții cei mai de seamă, bătrîni și tot soborul căutau vocea mărturiei mincinoase, ca să-L poată omori. Dar n-au găsit niciuna, măcar că s-au înfățișat mulți martori mincinoși. (Mat. 26,59-60). Doamne, pe toți slujitorii Tăi, pe care Tu i-ai chemat, făcîndu-le această mare favoare și cinste, ridică-i pe stîncă cea înaltă a desăvîrșirii, pe care nu o pot urca singuri!

Sfînta Scriptură ne păstrează și exemple de oameni care deși se considerau a fi chemați, nu și-au păstrat fața curată. Balaam (Iuda 11), Saul împăratul lui Israel (1 Sam. 13,9-13; 15,13-14), Anania și Safira, (Fapte 5,1-9), precum și Iuda Iscarioteanul (Mat. 27,3-5).

Să fie corect, cinstit

Sfînta Scriptură spune că cel ce predică Cuvîntul, trebuie să se bucare de o îndoită cinste din partea

păstoritorilor săi. Dar cum este cu puțință lucrul acesta? Prin exemplul vieții sale, luptându-se ca el însuși să fie corect, cinstit în toată activitatea sa. El este chemat să facă păstoritorilor săi educația spre mintuire. Să-i crească pină la starea de oameni desăvârșiți în Hristos. Să-i crească pină la „înălțimea staturii plinătății lui Hristos”, pină ce vor ajunge plini de toată plinătatea Lui. Dar pentru aceasta e nevoie ca el însuși să fi trecut prin această fericită experiență. Un slujitor al Evangheliei, oricât de talentat ar părea că este, nu va reuși totuși să ridice pe alții la măsura de sfințire cerută, și nici n-ar trebui să încerce lucrul acesta — dacă el însuși nu s-a ridicat, prin harul lui Dumnezeu la această înălțime. Deci împreună cu apostolul Pavel, îmbrăcat cu toată smerenia, el trebuie să poată zice: „Căci n-aș îndrăzni să pomenesesc nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine”. (Rom. 15,18). Și „Călcați pe urmele mele, intrucit și eu calc pe urmele lui Hristos”. 1 Cor. 11,1.

Slujitorul Evangheliei este un slujitor al lui Dumnezeu și un econom, nu numai în cele spirituale, ci și în cele materiale. Și trebuie să se dovedească corect, cinstit, credincios și în această privință. Cade în sarcina lui a se îngriji și de bucuriile materiale ale bisericii, și trebuie să-și dovedească credincioșia și aci. Cuvintul inspirat zice: „Slujitorul Evangheliei trebuie să învețe poporul a privi ceea ce este a lui Dumnezeu ta un lucru sfânt, dându-se pe sine însuși ca pildă în această privință. El nu trebuie să gândească, cum să poată reține sau întrebuința după gustul său, darurile și zecimea sa, pe motiv că el este pastor. Zecimea nu-i aparține lui. Și el nu trebuie să se încumete a dispune după gustul său, de ceea ce nu îi aparține. De asemeni el nu trebuie să-și pună puterea influenței sale, în sprijinul vreunui plan care ar putea fi împotriva întrebuințării zecimii și a darurilor în scopul rînduit de Dumnezeu. Aceste sunt trebui puse în tezaurul rînduit de Dumnezeu, și să fie păstrate cu sfințenie pentru serviciul Său”. (S. E. 204-205). „Nimeni să nu se simtă liber de a reține zecimea, sau de a o folosi după propriul său gust. Nimeni nu trebuie s-o folosească, în caz de nevoie, pentru sine, sau după găsirea sa cu cale... (Idem, 204).

Despre bărbații cărora li se încredințase argintul pentru dregerea Casei Domnului pe timpul împăraților lui Iuda, Ioas și Iosia, Sfânta Scriptură ne păstrează un raport vrednic de admirat. „Nu se cerea socoteală oamenilor în mîinile cărora dădeau argintul, ca să-l împartă lucrătorilor, căci lucrau cinstit” (2 Imp. 12,15). „Dar să nu li se ceară socoteală de argintul dat în mîinile lor, căci ei lucrează cinstit” (2 Imp. 22,7). Ce minunat exemplu de cinste! Să întipărim în mintea noastră aceste cuvinte ce nu trebuiesc uitate niciodată: „Să nu li

se ceară socoteală... căci ei lucrează cinstit”. Această trebuie să se spună și despre fiecare membru al bisericii lui Dumnezeu indiferent unde este chemat să-și desfășoare activitatea sa zilnică.

Din nefericire au fost și unii care deși chemați în slujba lui Dumnezeu, nu și-au păstrat fața curată. Despre cei doi fii ai marelui preot Eli, amîndoi slujitori ai altarului, stă scris: „Nu cunoșteau pe Dumnezeu”. Ei nesocoteau darurile aduse de popor, pe care și le însușeau cu forța. (1 Sam. 2,12-17). Tot așa s-au petrecut lucrurile și cu fiii lui Samuel, despre care stă scris că: „...n-au călcat pe urmele tatălui lor: „Căci se dădeau la lăcomie, luau mită și călcau dreptatea” (1 Sam. 8,31). De asemeni Iuda, care critica gestul Mariei Magdalena, motivînd că mirul turnat pe capul Domnului în loc să fie risipit astfel, ar fi

fost mai bine să fie vîndut, și cu banii obținuți pe el să fie ajutați săracii. Dar Cuvintul spune că nu zicea așa pentru că avea milă de săraci, ci pentru că fiind necinstit, fiind un hoț, lua el ce se punea în punga ce i se încredințase spre păstrare. Ioan 12,6.

Iubirea de bani este „rădăcina tuturor relelor; și unii care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns cu o mulțime de chinuri”. (1 Tim. 6,10). De asemenea apostolul Pavel sfătuiește pe tînărul Evangelist zicînd: „Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri...”. „Tu, slujitor al Evangheliei, fugi de aceste lucruri și luptă-te să-ți păstrezi fața curată. Luptă-te să fii un slujitor al lui Dumnezeu „care n-are de ce să-i fie rușine”.

I. Iorga
pastor-pensionar

Din nefericire, dimensiunea umanitară a Sabatului era în mare măsură uitată în zilele Domnului Isus Hristos. Cerințele riturilor luaseră loc cerințelor slujirii nevoilor oamenilor. În declarația raportată de Evangelistul Matei, Domnul Isus arată în mod deschis această pervertire a Sabatului spunînd: „Dacă ați fi știut ce însemnează: 'milă voiesc, iar nu jertfe' n-ați fi osîndit pe niște nevinovați” (Mat. 12,7). Pentru Domnul Hristos, ucenicii erau „nevinovați”, deși ei călcașeră legea privitoare la odihna completă a Sabatului, pentru că adevărata însemnătate a poruncii este „milă — iar nu jertfe”. Ce înseamnă oare „milă” și „jertfe”? Profetul Osea, din a cărui carte sînt citate aceste cuvinte, muștră pe popor pentru că mergeau „cu oile, și boii lor să caute pe Domnul” (Osea 5,6), ca și cînd Domnul Dumnezeu ar fi putut să fie „îmbunat” de mulțimea jertfelor costisitoare (1 Sam. 15,22). Profetul le reamintește că ceea ce dorește Dumnezeu, este „milă și nu jertfe” (Osea 6,6). Această milă dorită de Dumnezeu este caracterizată atît în Vechiul cît și în Noul Testament, așa cum notează R. Bultmann, nu printr-o vagă „dispoziție”, ci mai degrabă printr-o atitudine concretă ce își găsește materializarea în „acte de ajutorare”.⁹⁸ În Evanghelia după Matei „milă” denotă în mod special actele de ajutorare și facere de bine, pe care membrii Comunității legămîntului le datorese unii altora (Mat. 5,7; 9,13; 12,7; 23,23). Sau cum este bine exprimat acest lucru de către I. R. Achtemeier: „Membrii unei Comunități, indiferent cine sînt aceștia — cărturari și Farisei, vameși, păcătoși — trebuie să manifeste (să dea pe față) iubire, într-ajutorare și mîngiere unii față de alții”.⁹⁹ Această milă și simpatie, pentru cel în necazuri, era ceea ce le lipsea Fariseilor. De aceea, foamea ce chinuia pe Domnul Isus Hristos și pe ucenicii Săi, n-a trezit în inima lor nici un sim-

De la Sabat la Duminică

SMULGEREA SPICELOR (II)

tămînt de bunătate și de dorință de a-i ajuta. În schimb, ei au condamnat pe ucenici.

Această demonstrare a iubirii prin acte de bunătate, reprezenta pentru Domnul Hristos atitudinea unei adevărate păziri a Sabatului, deoarece Acesta recunoaște activitatea răscumpărătoare a lui Dumnezeu, pe care o comemora ziua Sabatului. De fapt, ca un monument de aducere aminte al lucrării divine de răscumpărare, atît din robia egipteană (Deut. 5,15), cît și din robia păcatului (Luca 5,18-19; 13,16; Ioan 5,17). Sabatul este timpul cînd cei credincioși experimentează mila salvatoare a lui Dumnezeu, dînd pe față bunătate și milă față de ceilalți. De aceea, ordinea unui adevărat serviciu al Sabatului, pe care l-a așezat Isus Hristos, cere în primul rînd o slujire vie, plină de iubire a inimii, și apoi îndeplinirea prescripțiilor cultice. Este un gînd solemn acela că în Evanghelii se spune mai puțin despre lucrarea de predicare a lui Isus în ziua Sabatului în Sinagogă, și mai mult despre lucrarea Sa de împreună simțire și milă în favoarea păcătoșilor în nevoie.

Această valoare fundamentală a Sabatului este subliniată de Domnul Hristos într-o altă declarație rostită în legătură cu același episod, declarație care este redată numai

de către Marcu: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat”. (Marcu 2,27).¹⁰⁰ Unii autori au interpretat această bine cunoscută declarație a Domnului Hristos, ca însemnând că „binele omului este mai presus de odihna Sabatului”,¹⁰¹ și deoarece Sabatul „nu mai aduce deloc binecuvântări ci numai greutăți, el a dat greș în împlinirea scopului său divin, și în consecință, răzvrătirea împotriva lui, sau nerespectarea lui nu mai este considerată păcat”.¹⁰² Ce se poate spune despre această interpretare, este aceea că ea atribuie lui Dumnezeu scăderile omenesti, deoarece din acest punct de vedere, El ar fi dat o lege ce n-a putut să aducă la îndeplinire scopurile ce și le-a propus și în consecință El a fost forțat ca mai tirziu s-o anuleze. Prin acest raționament, valabilitatea oricărei legi dată de Dumnezeu, este determinată nu de scopurile pentru care a fost dată, ci mai degrabă de modul în care ființele omenesti o folosesc sau o necinstesc. O astfel de concluzie ar face pe om și nu pe Dumnezeu ultimul arbitru care să determine valabilitatea oricărei porunci.

Ce a dorit oare să spună Domnul Hristos prin afirmația făcută „pentru om și nu omul pentru Sabat?” (Marcu 2,27). A interpreta această declarație ca însemnând că „binele omului este mai presus de odihna Sabatului”, ar implica faptul că odihna Sabatului a fost impusă omului în mod arbitrar, pentru a-i restrînge fericirea. Dar o astfel de interpretare este contrară chiar cuvîntelor lui Isus Hristos. „Sabatul” spunea El „a fost făcut pentru om și nu omul pentru Sabat”. Aceasta înseamnă că Sabatul ar fi luat ființă după crearea omului, nu pentru a-l face un rob al regulilor și rînduiriilor, ci pentru a-i asigura binele lui fizic și spiritual. Bunul mers, fericirea omului, nu este deci restrînsă, ci garantată prin păzirea ei așa cum se cuvine. Acest lucru este bine spus de către Charles R. Erdman:

„În aceasta consta greșeala Fariseilor. Ei au interpretat astfel ziua Sabatului, și au împovărat-o cu cerințe și restricții absurde și supărătoare, încît păstrarea ei nu mai era nicidecum o plăcere, ci o povară. Legea, în loc să fie un slujitor, a fost transformată într-un stăpîn crud, și sub tirania ei, oamenii gemeau”.¹⁰³

Prin această memorabilă afirmație, „Sabatul a fost făcut pentru om” Domnul Hristos nu a abrogat porunca originală a Sabatului, prevăzînd instituirea unei noi zile, ci mai degrabă El a lovit la rădăcina restricțiilor impuse de teologia rabinică asupra Sabatului, în timpul iudaismului post-exilic, care a înălțat Sabatul mai presus de nevoile omului. A cere ucenicilor să nege nevoile lor, pentru a ține Sabatul, înseamnă a perverti funcția lui inițială și anume, să fie o zi de binecuvîntare și nu una de necazuri și greutăți.

Unii au spus că atunci cînd Domnul Hristos a spus că Sabatul a fost făcut pentru om, El a dorit să condamne noțiunea exclusivistă iudaică ce predomina, cum că Sabatul nu era pentru neamuri, ci numai pentru poporul Israel și de aceea proclamă scopul ei universal.¹⁰⁴

În timp ce, fără îndoială, Domnul Hristos are această largă concepție despre Sabat, însemnătatea aceasta este cu totul străină, în contextul pasajului, unde problema discutată nu constituie scopul universal al odihnei Sabatului, ci mai degrabă funcția ei fundamentală.¹⁰⁵

Pentru a sancționa cu autoritatea Sa mesianică interpretarea referitoare la Sabat, Domnul Hristos a adăugat o declarație memorabilă care este redată de către toți evangheliștii sinoptici. „Așa că Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului” (Marcu 2,28). Această concluzie a fost prezentată de unii ca fiind — în mod logic — fără vreo legătură în Evanghelia lui Marcu cu cele spuse anterior (în vers. 27), unde Sabatul era, în general, legat de om și nu de Isus. Deoarece ucenicii și nu Fiul omului erau acuzați, se susține că declarația făcută de Domnul Hristos, cum că El era Domn și al Sabatului, nu justifică faptul călcării de către ucenici a Sabatului. Se sugerează de aceea, că formula „Fiul omului” ar putea fi o traducere greșită a expresiei aramaice — BARNASHA — care poate însemna „om” dar și „fiu al omului”. În acest caz, Domnul Hristos ar fi spus — în original: „Sabatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru Sabat. Astfel omul (nu Fiul omului) este Domn chiar și al Sabatului (Marcu 2,27-28).¹⁰⁶

Schimbarea de la „om” la „Fiul omului” ar fi fost făcută posibil de biserica primară, pentru că îi era teamă să-și asume ea responsabilitatea violării odihnei Sabatului și de aceea, a căutat în mod timid, numai în Hristos, eliberarea de obligațiile lui.¹⁰⁷

Ideea că formula „Fiul omului” este o traducere greșită a expresiei aramaice incriminate este gratuită. „Dacă expresia aramaică este greșit tradusă în v. 28”, așa cum cu competență remarcă D. E. Nineham de ce nu se poate spune același lucru și despre vers. 27?¹⁰⁸ Găsim totuși că expresia se află mai înainte în acest capitol (12,10) și anume cînd Domnul Hristos, într-o dispută asemănătoare cu Fariseii, se numește pe Sine ca „Fiul omului”, pentru a-și afirma autoritatea ce o avea de a ierta păcatele. De fapt acesta este titlul favorit pe care Și-l atribuie. În Evanghelia îi găsim de aproximativ 80 de ori, pentru că se pare că definește mai bine mesianitatea Sa. De aceea, interpretarea că „Fiul omului” este echivalent cu „om”, așa cum bine declară Joseph Schmidt, „este contrară nu numai folosirii literare a Evangheliilor lui Marcu, în care cuvintele „Fiul omului” se află nu numai ca un titlu

prin care Isus Hristos Se denumește pe Sine, ci și faptul că Isus personal recunoaște Sabatul ca fiind instituit de Dumnezeu.¹⁰⁹ De fapt ar fi foarte dificil să împaci afirmația Domnului Isus, cum că Sabatul a fost stabilit de către Dumnezeu pentru om (v. 27), cu concluzia că omul, în general, este domn al Sabatului, adică, liber de obligația de a-l păzi.¹¹⁰ În acest caz, v. 28 n-ar face v. 27 mai de înțeles, ci din contră, ar reprezenta o negare a principiului lui.

„Mai mult chiar, chiar dacă s-ar accepta aceasta așa cum foarte perspicace subliniază Richard S. Mc. Connell, anume că însemnătatea originală a cuvîntelor Mîntuitorului era aceea că omul este domn al Sabatului, este totuși îndoielnic faptul dacă aceasta înseamnă că legea Sabatului nu mai era obligatorie, așa cum susține Rordorf. Însemnătatea poate fi aceea că Isus Hristos a dat ucenicilor Săi dreptul de a decide cum să onoreze și să se închine în Sabat. Ucenicii nu erau slujitorii Legii, dar lor li s-a dat autoritatea să hotărască, după exemplul Învățătorului lor, cum să aducă la îndeplinire intenția sau scopul ce se afla în spatele legii Sabatului”.¹¹¹

A interpreta cele spuse de Domnul Hristos ca un efort al bisericii primare de a justifica înlocuirea Sabatului, cu o nouă zi de închinare, înseamnă a vedea în acest pasaj o problemă ce nu se află acolo. Controversa de fapt, nu este Sabatul împotriva Duminicii, ci mai degrabă cu privire la atitudinea ucenicilor care, după acuzația Fariseilor, făceau „ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului” (Marcu 2,24). Reținem faptul că Isus Hristos respinge această critică, prezentînd mai multe argumente ca să demonstreze că acțiunea de satisfacere a foamei, smulgînd spice de grîu, era în armonie cu funcția Sabatului. După ce enunță scopul fundamental al Sabatului, și anume acela al unei zile stabilite care să urmărească binele omului, Domnul Hristos încheie prin a afirma faptul că El este Domn al acestei zile.

Se susține că cele două propozițiuni: „Sabatul a fost făcut pentru om”, și astfel „Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului” nu se leagă laolaltă, deoarece cea de a doua reprezintă „o slăbire și o limitare” a primei.¹¹²

Această concluzie se bazează pe simpla comparație a „omului”, cu „Fiul omului”, fără să se țină seama ce se spune despre fiecare dintre ele. Sensul raționamentului devine totuși clar atunci cînd se concentrează asupra a ceea ce se spune despre cele două expresii. Despre „om” se spune că Sabatul a fost făcut pentru el, iar despre „Fiul omului” se spune că El este Domn (HUPTOS) al Sabatului. Concluzia — „astfel” depinde de faptul dacă „Fiul omului” este Domn și al Sabatului (v. 28), pentru că El a făcut ziua pentru binele și fericirea omului (v. 27). Sublinierea în construc-

ția greacă, este de fapt nu asupra „Fiului omului” ci asupra subiectului „Domn”; care pe bună dreptate este pus mai întâi. O traducere mai aproape de original ar suna astfel: „de aceea Domnul este, de asemenea, Fiul omului, al Sabatului”.¹¹³ Stăpînirea lui Hristos asupra Sabatului se întemeiază deci, pe afirmația mai dinainte că Sabatul a fost făcut pentru binele și fericirea omului.

Unii pot întreba, cum poate oare constitui instituirea Sabatului pentru binele omului, baza stăpînirii lui Hristos asupra acestei zile? Răspunsul se găsește în faptul că Fiul lui Dumnezeu poate, pe bună dreptate, să susțină că El a creat atît pe om, cît și faptul că a instituit Sabatul ca să-i asigure buna lui stare și fericire. În ultimă analiză, deci, domnia sau stăpînirea Domnului Hristos asupra Sabatului, reprezintă autoritatea Lui, chiar asupra omului.

Văzută în perspectiva aceasta, cele două propoziții se leagă în mod logic, ultima reprezentînd nu o slăbire ci o întărire a declarației de mai înainte. Mai mulți exegeți recunosc această interdependență logică a acestor două propoziții. Henry Barclay Swete scrie de exemplu: „În Marcu înlăntuirea gîndirii este limpede. Sabatul, fiind făcut pentru binele și fericirea omului, este supus controlului Omului ideal și reprezentativ căruia îi aparține de fapt Sabatul”.¹¹⁴ De asemenea Joseph Huby explică relația dintre cele două propoziții spunînd: „Sabatul fiind făcut pentru binele omului, depinde acum de domnia sau stăpînirea Fiului omului, pe care Dumnezeu L-a dat ca un arbitru cu privire la ceea ce este potrivit pentru binele spiritual și mîntuirea oamenilor”.¹¹⁵ De aceea, proclamîndu-Se pe Sine „Domn al Sabatului”, Isus Hristos nu acordă ucenicilor Săi „libertatea fundamentală cu privire la Sabat”,¹¹⁶ ci mai degrabă El afirmă, așa cum declară S. Mc. Connell, că „El are autoritate să hotărască în ce fel Sabatul trebuie păzit, astfel încît Dumnezeu să fie onorat, și să fie spre folosul omului”.

Am reținut că apărarea de către Domnul Hristos a ucenicilor Săi, pentru faptul că a smuls spice în Ziua Sabatului, este mai degrabă o lungă vorbire, construită în etape pe măsură ce argument se adaugă argumentului. Cinci gînduri de bază ne sînt raportate de către evangheliștii sinoptici, pentru a demonstra nu numai nevinovăția ucenicilor Săi, ci în mod deosebit adevărata însemnătate a poruncii a patra (Ex. 20,8-11).

1. În primul rînd Domnul Isus Se referă la casa lui David pentru a clarifica principiul general și anume că necesitatea nu cunoaște nici o lege. Plina sfințită, sau timpul sînt pot fi folosite în mod excepțional pentru a susține viața.

2. În al doilea rînd, Domnul Isus merge de la un principiu general,

la un exemplu specific de comportare excepțională în Ziua Sabatului de către preoți, pentru a dovedi că porunca nu exclude, ci are în vedere servirea intereselor spirituale a oamenilor. Fiind El Insuși un superior Antitip al templului și al preoției, Isus Hristos ca și urmașii Săi, asemenea preoților, trebuie să-și intensifice lucrarea lor de salvare în ziua Sabatului, lucrare atît de necesară păcătoșilor.

3. În al treilea rînd, citînd declarația profetului Osea: „Milă voiesc, nu jertfe” Domnul Isus explică cum că ordinea priorităților în păzirea Sabatului este în primul rînd o slujire a bunătății pornită din iubire față de cei în nevoie și numai după aceea, o împlinire a prescripțiilor rituale.

4. În al patrulea rînd Domnul Hristos reafirmă principiul fundamental cum că Sabatul a fost instituit pentru binele și fericirea omului, și de aceea, orice negare, orice nevoie a omului de care nu se ține seama, datorită poruncii, Sabatul, ar fi o încălcare a scopului ei de la origine.

5. Și ultima, Domnul Hristos acordă aprobarea finală și decisivă a comportamentului ucenicilor Săi, cum și a interpretării Sale privind porunca Sabatului, proclamînd autoritatea Sa mesianică asupra Sabatului. Astfel, sînt fără de vină ucenicii care acceptă conducerea, autoritatea Domnului Hristos și face ceea ce El le îngăduie să facă, dar condamnați sînt aceia care gîndesc că cinstesc Sabatul aderînd la tradițiile adesea nesăbuite ale rabiniilor, în timp ce dezonorează scopurile lui de la început și pe Domnul lui.

În lumina acestei declarații mesianice cu privire la „domnia” asupra Sabatului, este bine să luăm în considerație însemnătatea invitației lui Hristos, raportată în Matei, ca o prefață la conflictele cu privire la Sabat, care au urmat. Mîntuitorul spune:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, că Eu sînt blînd și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Mat. 11,28-30).

De două ori în această invitație, Isus Hristos făgăduiește „odihnă” aceluia care vin la El și care învață de la El. Această declarație, așa cum au subliniat mulți comentatori, a fost — se pare — făcută în ziua Sabatului și trebuie să fie legată de cele cu privire la Sabat din versetele ce urmează, deoarece versetul următor începe cu cuvintele: „În vremea aceea” (Mat. 12,1).¹¹⁷

Există deci posibilitatea că odihna pe care Domnul Hristos a făgăduit-o este, așa cum declară J. Daniélou, „anapausis (odihna adevăratului Sabat)”.¹¹⁸ În acest caz, odihna Sabatului lui Isus este vă-

zută ca „un jug ușor” și o „sarcină ușoară” probabil prin contrast cu sarcina sau povara cea grea a jugului cerințelor rabinice, care apăsa greu asupra poporului.¹¹⁹ Această figură de stil era familiară ascultătorilor Domnului Hristos, deoarece rabini făceau referire la Lege ca la un „jug” iar la ucenici ca la unii care-și pun gîtul sub acest „jug”.¹²⁰

Ce este oare „noua odihnă a Sabatului” pe care Domnul Hristos a făgăduit-o aceluia care se străduiește zadarnic să obțină odihnă pentru ei, prin îndeplinirea obligațiilor legaliste zdibroitoare? În analiza noastră anterioară făcută materialului cuprins în Evanghelii cu privire la Sabat, am remarcat faptul că Domnul Hristos a făcut Sabatul un simbol potrivit al misiunii Sale răscumpărătoare. Nu numai că, Isus Și-a anunțat lucrarea Sa ca fiind o împlinire a timpului sabatic de răscumpărare (Luca 4,18-19), ci în ziua Sabatului, El personal Și-a intensificat lucrarea de mîntuire (Ioan 5,17; 9,4) în favoarea păcătoșilor în nevoi, astfel încît sufletele pe care „Satana le-a legat” (Luca 13,16) să trăiască experiența eliberării lor și să-și amintească de Ziua Sabatului ca fiind ziua eliberării lor. Mai mult chiar, a fost vinerea după amiază cînd Domnul Isus Hristos Și-a încheiat misiunea Sa răscumpărătoare pe pămînt și cînd a zis: „S-a sfîrșit” (Ioan 19,30). El a sfințit Sabatul odihnîndu-Se în mormînt (Luca 23,53-54; Mat. 27,57-60; Marcu 15,42,46). După cum Sabatul, la sfîrșitul creației (Gen. 2,2-3) a exprimat satisfacția și bucuria Dumnezeuirii pentru o creație completă și desăvîrșită, tot astfel acum la încheierea misiunii pe pămînt a Domnului Hristos, odihna Sabatului exprimă bucuria Dumnezeuirii pentru o răscumpărare completă și desăvîrșită a omului. În lumina învățăturii și slujirii Mîntuitorului, odihna Sabatului cuprinde binecuvîntările mîntuirii pe care Mîntuitorul le acordă sufletului trudit și împovărat.

Note:

98. R. Bultmann, T.D.N.T. p. 479.

99. The Interpreter's, Dictionary of The Bible, ed. 1962, „Mercy”.

100. W. Rordorf, Sunday p. 65 trage concluzia pe baza celor spuse în Marcu 2,28, că în Marcu 2,27 ne-a fost transmisă o declarație autentică a Domnului Isus.

101. C. S. Mosna, Storia della domenica, pag. 173.

102. W. Rordorf, Sunday, p. 63.

103. Charles R. Erdman (fn. 95) p. 56.

104. Jubilees 2,31, „El n-a îngăduit nimănui să țină Sabatul în această zi, cu singura excepție a israeliților; lor El le-a dat să mănînce și să bea, și să țină Sabatul” cf. Mechilta 109 b; Mishnah, Yoma 8,6; Gerhardt Hasel, „Mîntuitorul și Sabatul Său”. The Ministry (Febr. 1975), 12, susține că „împotriva acestei poziții restricti-

ve, care limitează Sabatul la o singură noțiune, Domnul Isus a avut o viziune mai largă cu privire la Sabat. cf. Henry Barclay Swete, „The Gospel according to St. Mark 1902”, pag. 49. Cuvintele Domnului nostru se ridică mai sus și tot mai sus, ajungând tot mai departe; la temelie legii Sabatului se află iubirea lui Dumnezeu pentru omenire, și nu numai pentru Israel”.

105. Acest punct de vedere este bine prezentat de către P. K. Jewett, Lord's Day, p. 38.

106. Aceasta este poziția lui W. Rordorf, Sunday, pag. 64; Mulți alții împărtășesc aceeași poziție. O. Cullmann, Early Christian Worship 1966, pag. 88; de asemenea, The Christology of the New Testament 1959, p. 152; J. Wellhausen, Einleitung in die drei ersten Evangelien, 1911, p. 129; de asemenea Das Evangelium Marci 1909, p. 20; P. K. Jewett, Lord's Day, pag. 38. Conversely T. W. Manson, Conjectanea Neotestamentica in honorem. A. Friedrichsen, 1947, pag. 138, sugerează faptul că în original, „Fiul omului” se află în ambele versete (27-28).

107. Acest punct de vedere este susținut de mai mulți autori: W. Rordorf, Sunday, p. 65: Biserica primară a găsit în mod clar, libertatea fundamentală a omului cu privire la Sabat, enunțată de Isus Hristos în acest pasaj, „ca fiind ceva monstruos: el susține, de aceea, că biserica primară a interpretat această libertate în sens mesianic și n-a pretins pentru ea acest lucru. Joseph Schmidt (fn. 92), 73; L. Lohse (fn. 5) p. 22, E. Kaesemann, Exegetisch Versuche und Besinnungen, 1960, p. 207; W. Grundmann, Das Evangelium nach Markus 1965, p. 70.

108. D. E. Nineham, The Gospel of Mark, 1963, p. 108.

109. Joseph Schmid, (fn. 92) p. 72.

110. Joseph Huby, Evangile selon Saint Marc, Verbum Salutis, 1948, p. 68, aduce o critică înțeleaptă încercării de a reduce expresia „Fiul omului” la „om”, aceasta pentru a da omului puterea de a se debarasa de Sabat. „Prima greșeală a acestei exegeze, este aceea că ea golește această expresie unică: „Fiul omului”, de toată însemnătatea mesianică, și aceasta contrar folosirii ei constante în Noul Testament, cum și sensului textelor paralele din Evangheliile lui Matei și Luca. Mai mult chiar, ar însemna să falsifici gândul Evanghelistului Marcu, și să păstrezi rezultatele principiului enunțat în p. 27 și care dă omului o stăpânire absolută asupra Sabatului; împrejurările pot elibera o persoană de obligațiile ei în anumite cazuri, dar nici o putere omenească nu poate pretinde dreptul de a se dispensa sau a anula o lege divină, după plăcerea lui”.

111. Richard S. McConnell, Law and Prophecy in Mathew's Gospel, Dissertation, University of Basel, 1968, M. 71-72; Charles R. Erdmann (fn. 95) mp. 56, face un comentariu

pătrunzător. „Este surprinzător și dureros să vezi cât de mult a fost greșit înțelesă și greșit interpretată această declarație, și aceasta în sprijinul ponegririi Sabatului. Sînt unii care încearcă chiar să sugereze faptul că prin aceasta Domnul Isus de fapt a abolit Sabatul, sau l-a transformat dintr-o zi sfîntă, într-o sîrbătoare. Aceasta înseamnă a interpreta învățătura Domnului Isus, în favoarea unei concesi; tot așa de absurde cum Fariseii interpretau legea Sabatului în interesul legalismului”. Să reținem de asemenea explicarea lui Erdman cu privire la funcția pozitivă a Sabatului.

112. W. Rordorf, Sunday, p. 65; cf. Käsemann, Essays on New Testament Themes, ET. 1964, pag. 39; H. Braun, Spätjüdischhätetischer und Frühchristlicher Radikalismus II, 1957, p. 70, fn. 1.

113. Această însemnătate a expresiei este bine explicată de către R. C. H. Lenski, „The Interpretation of St. Mark's Gospel”, 1946, p. 130. Accentul este pus asupra predicatului care este astfel așezat la început. El care este „domn” stă în fruntea tuturor acestor legi și instituții, și se afla atunci acolo ca să îplinească tot ceea ce ele cuprindeau (Mat. 5,17). El care este cu Tatăl ca Fiul al lui Yahve, a instituit Sabatul cu păzirea lui religioasă, pentru binele și fericirea omului, era acum aici spre a marca Sabatul, făcînd aceasta împlinind Legea divină a Sabatului. El ar fi putut fi cel de pe urmă care să îngăduie ucenicilor Săi să ajungă vinovați de vreo violare a Sabatului”.

114. Henry Barclay Swete (fn. 104) p. 50.

115. Joseph Huby (n. 110) p. 69; un punct de vedere similar este exprimat de Heinrich August Wilhelm Meyer (fn. 85) p. 35.

116. Așa cum susține W. Rordorf, „Sunday”, p. 65;

117. Legătura este recunoscută de către W. Rordorf „Sunday” p. 109; J. Daniélou, „Bible and Liturgy”, p. 226. E. Jenni (fn. 23) p. 39. Dintre părinții bisericești, Jerome, Comm. in Esaiam 16 (58,13) Augustin „Epistola 55” ad Ianuarium 12,22.

118. J. Daniélou, „Bible and Liturgy” p. 226.

119. James J. C. Cox, „Bearers of Heavy Burdens”; O variantă textuală importantă AUSS 9 (Ian. 1971). 12,24, recunoaște nu numai legătura dintre pericopa din Mat. 11,28 și învățătura cu privire la Sabat din Mat. 12,1-14, ci subliniază de asemenea înțelegerea apologetică polemică mateiană a logia — ei cuprinsă în Mat. 11,28. Matei va pune în contrast jugul ușor al învățărilor lui Hristos cf. Didache 6,2 unde se face referire la „învățătura Domnului” ca fiind „jugul Domnului”, cu povara grea a legii cerută de către rabini. Cox ajunge la această concluzie comparînd textul din Matei, cu personajul paralel din Evanghelia lui Toma (Login 90) și în Didascalia Siriacă (1, 6, 10, 2,

34, 1963, pag. 187) sugerează de asemenea că „prin aceia care lucrează și sînt apăsați, se înțelege probabil aceia care, consideră Legea, așa cum a fost prezentată de cărturari și Farisei, prea grea spre a putea fi păzită. Am să vă dau odihnă. Odihna Sabatului săptămînal a fost considerată ca o anticipare a odihnei finale, a epocii mesianice”.

120. Cf. Mishnah, Aboth, 3,5; Berakoth 2,2.

D. Popa

Sfîrșit de cale

Încă un bun și destoinic slujitor al Evangheliei părăsește rîndurile noastre! Încă un vlăstar din via preioasă a Domnului, ce mai avea în el sevă și putere, este tăiat și trecut în țărina pămîntului ca să aștepte acolo, în liniște, glasul trimbiței Mintuitorului nostru. Este pastorul CHIORESCU COSTACHE, pensionat pentru motive de sănătate în decembrie 1982.

Și-a făcut intrarea în viața aceasta la 18 mai 1921, în com. Cavasa din jud. Botoșani, într-o familie în care ambii părinți erau credincioși întregitei solii îngeresti.

Crezul simplu dar profund evlavios al lor, de timpuriu s-a implantat în sufletul sensibil și bine intenționat al fiului lor, care încă din tinerețe i-au format convingeri durabile ce l-au caracterizat toată viața.

Studiile telogice, începute la Institutul Biblic din Brașov-Stupini și terminate apoi în București, i-au completat apoi și întărit, atît ceea ce avea deja acumulat cît și desăvirșit pregătirea sa spirituală și intelectuală pentru a fi un bun și destoinic slujitor al altarului. Intrînd în rîndurile lucrătorilor pe ogorul Evangheliei în anul 1951, a lucrat neobosit în districtele Rădăuți, Huși și Bacău pînă în anul 1966, la data de 23 Aprilie 1955 fiind întărit prin binecuvîntare ca pastor în comunitatea Bacău. Spirit activ, dornic de progres și dezvoltare, om al păcii și bunelor înțelegeri, om al principiilor, s-a distins în multe privințe fiind chiar și un bun organizator.

Avind în vedere ținuta deosebită a aptitudinilor sale, adunarea generală electivă a Conferinței din 1966 îl alege ca președinte al Conferinței Bacău, fiind reales în această funcție încă de două ori. Vesnic neobosit și plin de inițiativă, timp de 14 ani a alergat de la un capăt la altul al Conferinței, rezolvind probleme și consumându-se întocmai ca o jertfă de bun miros pe altarul Evangheliei. S-a oprit însă la jumătatea celui de al treilea mandat, căci inima sa — inevitabil — obosise, se consumase și ea. Îl pînăse doar la un pas suferința, care-l și cuprinse. Aceasta l-a săpat destul de puternic, pînă la 17 decembrie 1984, cînd funia de argint a vieții care l-a ancorat puternic de Mintuitorul și i-a adus speranța mintuirii, s-a rupt deodată, trecîndu-l în neîntîlnire.

Ne-a rămas în suflet figura sa luminioasă, plină și radiind de speranță, predicile sale însuflețite și pline de solii cu adevăr și pentru adevăr, puterea acestor solii.

Sîntem profund incredințați că slujitorii altarului, „cei înțelepți, vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele, în veac și-n vezi de vezi”. (Dan. 12).

Comitetul Uniunii

★

Fratele ILIE ANGHEL membru al comunității Constanța, a adormit în Domnul la data de 1 ian. 1985. Născut în anul 1891, primește adevărul și botezul biblic în anul 1929 în Constanța din partea fr. P. Paulini. Începînd cu anul 1921 i se încredințează slujba de prezbiter al comunității, în care slujește pînă în anul 1960. O mare parte din acest timp a fost prezbiter în tărînt pri și binecuvîntare. L-a cunoscut ani de-a rîndul ca fiind un om slab fizic dar bogat spiritual. Știa să ridice cu vorba pe cel trist și putea să întărească pe cel doborît. Blăjindul său tot al vocii cânta întotdeauna înima celui îngîmfat. Om al începuturilor comunității Constanța a dovedit că iubeste principiile bisericii și le păstrează din iubire.

★

Fratele POPA ȘTEFAN, membru al comunității București-Grant, omul despre care mulți au zis cînd l-au condus pe ultimul său drum: „a fost un om adevărat”, a înclătat și el, răbojul vieții sale la 19 iunie 1984. Bărbat al lui Dumnezeu și al începuturilor advente în București, acceptă întreita solie începînd să primește botezul în anul 1928, începînd totodată neobosit să alerge: a devotat slujitor laic al Evangheliei. Calități și virtuți deosebite l-au caracterizat: blîndețea, iubirea de oameni, nepărținirea, lipsa egoismului, amabilitatea, în toate fiind bogat și darnic. Ceea ce însă l-a evidențiat deasupra tuturor acestora a fost rîvna pentru cauza Evangheliei. Prezbiter întărit prin binecuvîntare fiind și-a consacrat Mintuitorului său tot ce avea mai de preț: viața, timpul și avutul său. Increderea și plină pe care a avut-o în Salvatorul mintuirii sale cît și bunul său exemplu, să fie o frumoasă amintire pentru toți cei care l-au cunoscut.

Ferice de morții care mor în Domnul căci faptele lor îi urmează.

Redacția

EK-BALLO : DIA-BALLO

(urmare din pag. a 8-a)

care se vîd sînt trecătoare, pe cînd cele ce nu se vîd, sînt veșnice”. 2 Cor. 4,17-18.

În legătură cu aceasta este bine să mai luăm aminte la un cuvînt: „**ruțați dar pe Domnul secerișului să seoată lucrători la secerișul Său**”. În legătură cu cuvîntul „**ruțați**” înțîlim o multime de expresii în originalul grecesc al Noului Testament. Cea mai însemnată este **deomai**, care înseamnă **imploră, a se ruga fierbinte, a se lupta în rugăciune**.

„**Vă îndemnam dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos, și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine**” Rom. 15,30; „**Epațra, care este dintr-ai voștri, vă trimete sănătate. El, rob al lui Hristos, totdeauna se luptă pentru voi în rugăciunile sale, pentru, ca desăvîrșiți și deplin incredințați, să stăruți în voia lui Dumnezeu**”. Col. 4,12. Cîți dintre noi facem lucrul acesta? Aceasta este o poruncă a Domnului. Noi trebuie să facem **împreună rugăciuni comune și stăruitoare, în scopul acesta**.

În primele rînduri ale celor prin care Dumnezeu Își va încheia lucrarea Sa sînt **mijlocitorii**. „**Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște străjeri, care nu vor tăcea niciodată, nici zi nici noapte! Voi care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți de loc! Și nu-l dați răgaz, pînă nu va azeza din nou Ierusalimul, și-l va face o laudă pe pămînt**”. „El vede că nu este nici un om, și Se miră că nimeni nu mijlocește. Atunci brațul Lui Îi vine în ajutor, și neprihănirea Lui Îi sprijinește”. Is. 62,6-7; 59,16. Astăzi secerișul este mai mare ca oricînd, dar lucrătorii sînt mult prea puțini! Tocmai de aceea porunca: **deomai = ruțați** este mai actuală ca oricînd.

Se mai poate întîmpla ca unii frați sau surori să arunce discreditare sau critică împotriva fraților lor de credință. Aceasta se exprimă în originalul grecesc prin **dia-ballo** și este subînțeleasă ceva care face această lucrare cu cel mai mare succes și eficiență. Se numește **dia-balos**, adică acela care **împroașcă, aruncă, împrăștie, răspindește, ocărăște, hulește, calomniază, defăimează** pe copiii lui Dumnezeu...

Acest cuvînt este des amintit în Noul Testament doar cu trei excepții. „Femeile, de asemenea, trebuie să fie cinstite, neclăvetoare, cum-pătate, credincioase în toate lucrurile”. 1 Tim. 3,11; „fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrînați, neîmblinziți, neîubitori de bine”. 2 Tim. 3,3; „Spune că femeile în vîrstă trebuie să aibă o purtare cuvioasă, să nu fie clevetitoare, nici dedate la vin; să

învețe pe alții ce este bine” Tit 2,3. Dar pretutindeni în altă parte este tradus prin **diavol**.

În Vechiul Testament este numit și **piritorul fraților** — Satana „El (ingerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua, stînd în picioare înaintea Ingerului Domnului, și pe Satana stînd la dreapta lui, ca să-l pîrască. Domnul a zis Satanei: „Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Iosua”. „Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?” Zah. 3,1-2. Pînă și Petru a fost numit Satana de Domnul Hristos: „**Dar Isus S-a întors, și a zis lui Petru: „Inapoi! Mea, Satano: tu ești o piatră de potînire pentru Mine! Căci gîndurile tale nu sînt gîndurile lui Dumnezeu, ci gîndurile de ale oamenilor**”. Mat. 16,23. Să nu uităm că Petru nu a fost rău intenționat față de Domnul Isus, și totuși era în slujba lui Satana... Dar cînd mai sîntem și mînați de intenții rele, de patimă, de invidie, de răzbanare!...

În traduceriile noastre **dia-ballo = aruncă, zvîrlește** este folosit de Domnul Hristos în Luca 16,1 „Isus a mai spus ucenicilor Săi: „**Un om bogat avea un ispravnic, care a fost pîrit la el că-i risipește averea**”, fiind tradus prin a pîri. Un proverb englez spune: „**Cine trăiește într-o casă de sticlă, să nu arunce cu pietre!**” Toți sîntem oameni și sîntem vulnerabili... Adevărata însemnătate a expresiei **dia-ballo** este: a calomnia, a defăima, a **arunca cu rea voință, cu intenție**. De exemplu ispravnicul din Luca 16,1 a fost pîrit din motive de ură. Fapta lui Simei este tipică în privința aceasta: 2 Sam. 16,5-13. După cum știm Simei era din familia lui Saul — mergea pe coasta muntei în dreptul lui David, blestemînd, aruncînd cu pietre și vînturînd praful împotriva lui David: „**Cînd cei ce ducău chivotul Domnului au făcut șase pași, iau jertfit un bou și un vițel gras**” 2 Sam. 16,13. David era prototipul Domnului Hristos, Isus, de asemenea, a fost defăimat, lepadat de cei din casa Lui și împrorcat cu pietre: „**Tatăl nostru**”, i-au răspuns ei, „este Avraam”. Isus le-a zis: „**Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam**” Ioan 8,59; „**Atunci Iudeii iarăși au luat pietre ca să-lucidă**. Isus le-a zis: **‘V-am arătat multe lucrări bune, care vin de la Tatăl Meu: pentru care din aceste lucrări aruncați cu pietre în Mine?’**” Ioan 10,31-32. Noi ne rugăm pentru **ek-ballo** sau facem lucrarea lui **dia-ballo**?

Să amintim pe scurt cele trei locuri din Noul Testament, unde expresia **dia-ballo** nu este tradus prin **demon, diavol**. „Femeile, de asemenea, trebuie să fie cinstite, neclăvetoare, cum-pătate, credincioase în toate lucrurile” 1 Tim. 3, 11 : **clevetire, bîrfă, denigrare, defăimare, ponegrire, ocără**, „fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrînați, neîmblinziți, neîubitori de bine” 2 Tim. 3,3 : **clevetitori, un semn al sfîrșitului, „Spu-**

ne că femeile în vîrstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie nici clevețitoare, nici dedate la vin; să învețe pe alții ce este bine" Tit. 2,3: **clevețitoare** (femeile în vîrstă).

Să nu apreciem, să nu judecăm pe alții prin prisma intereselor noastre personale, familiale, ci să fim oameni de principii, principiali. „Să alegem ce este drept, să vedem între noi ce este bun" Iov. 34,4. Să vedem între noi doar ce este bun.

Scopul acestui studiu este să ne recunoaștem ca frați și să ne recunoaștem ca fii și fiice ale aceluiași Tată. Iosif la Sihem zicea: „Caut pe frații mei" (Gen. 37,15-16). Conștiința înfrățirii noastre trebuie trezită, idealul solidarității umane cultivat iar însingurarea, izolarea combătute. Tot Iosif mai întreba: „Mai aveți un frate?" Gen. 43,7.

Noi trebuie să ne revizuiem optica prin care privim și apreciem; după criteriile creștine și nu după simpatii sau antipatii. Părinții, frații, surorile și copiii trupești nu ni-i alegem noi, ne sînt dați de către Dumnezeu. Nu sîntem consultați, nu ni se cere consimțămîntul. Deci, nu avem drept de ierarhie. Numai la alegerea prietenilor decidem noi... Comunitatea nu este un cerc închis de prieteni care se aleg reciproc. „Comunitatea este locul unde credincioșii învață să trăiască viața de credință într-o comuniune creștină. Ea este marea probă pentru viața din cer".

Să combatem din rădăcină „religia căutării de greșeli!".

„A existat întotdeauna o clasă de așa-zisi credincioși, care în loc să alege după cunoașterea adevărului, își fac religie din căutarea greșelilor de caracter sau de credință în aceia cu care ei nu se potrivesc. Aceștia sînt mîna dreaptă în ajutorul lui Satana. Lucrarea pe care o fac ei este să prezinte în mod fals motivele oricărei fapte adevărate și nobile, să răspîndească insinuări și vorbirii de rău și să dea

naștere la bănuiele în mințile celor neștiutori", (T.V. 470).

Să rugăm pe Domnul (**deomai**) să împlinească (**ek-ballo**), să scoată lucrători și nu carieristi în via Sa.

A. Pălășan

UNA CU HRISTOS

(urmare din pag. a 15-a)

ție, poziție socială, prosperitate, popularitate și putere. Cu toate acestea ceea ce dobîndește, este — la drept vorbind — fără nici o importanță. Creștini fiind, cum ne formăm simțul importanței personale? Cum ne păstrăm simțămîntul valorii personale? Putem motiva aceasta prin îngrijorarea de sine? Sînt viețile noastre marcate de neliniște deoarece alți oameni reprezintă o amenințare pentru noi? Îngrijorarea aceasta și preocuparea de sine stau la baza multor lucruri ce nu pot fi răscumpărătoare în viața noastră.

Creștinul este chemat să se identifice pe sine cu Domnul Hristos. Domnul Isus este omul reprezentativ, omul ideal, pentru ca moartea față de eul Său, față de firea Sa să se poată realiza în aceia pentru care El a murit. Lumea ne cere o predare deplină, o continuă mărturie a posibilității noastre de a ne mintui pe noi și pe alții. „Impărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile" (Luca 17,20). Acesta este un timp al observării exterioare, al lucrurilor și metodelor omenești. Există totdeauna ispita de a le căuta și a le permite să ne absoarbă atenția și să ne abată gîndirea de la Dumnezeu. „Nu vă mai încredeți dar în om", spune Dumnezeu (Is, 2,22).

Domnul Isus este Martorul suprem cu privire la ceea ce înseamnă supunerea față de voința lui Dumnezeu. Legătura Sa cu Tatăl Său cerească plină de încredere și predare zilnică, trebuie să fie exem-

plu nostru. Domnul Isus Hristos este cu totul străin de spiritual modern care se luptă după prețuirea de sine, poziție socială, renume și putere. Respingerea voinței proprii a înălțării de sine, completa noastră predare în mîinile lui Dumnezeu, ne vor conduce prin întunericul și ispitele acestor zile de pe urmă spre desăvîrșirea vieții și spre viața veșnică cu Domnul Isus, Domnul nostru.

În românește de
G. Popa

ESTE POSIBILĂ DESĂVÎRȘIREA ?

(urmare din pag. a 4-a)

„Domnul Hristos însă, nu ne-a asigurat de faptul că atingerea desăvîrșirii caracterului este un lucru ușor. Un caracter nobil, cizelat, necolțuros, nu se moștenește. Nici nu-l putem avea printr-o întimplare. Un caracter nobil se cîștigă prin eforturi personale și prin meritele harului Domnului Hristos. Dumnezeu dă talentele, puterile mintale; noi... ne formăm caracterul. El se formează printr-o luptă necruțătoare și aspră cu eul. O luptă continuă trebuie dusă împotriva înclinațiilor fiște moștenite. Noi trebuie să ne cercelăm îndeaproape și să nu îngăduim nici măcar o singură trăsătură nesfințită de caracter, fără să fie îndreptată... De aceea să ne punem ținte înalte, și apoi, pas cu pas, chiar cu eforturi chinuitoare, prin renunțări și sacrificiu de sine, să urcăm toate treptele acestei scări spre progres" (P. D/ed. 1980, p. 260—261).

Această lucrare aspră, dureroasă, întărită prin harul lui Dumnezeu, este o parte a ceea ce se înțelege prin o „lucrare specială de purificare, de îndepărtare a păcatului", lucrare ce trebuie încheiată, „mai înainte ca urmașii lui Isus să fie gata pentru revenirea Sa" (T. V./ed. 1981, p. 389).

În românește
D. Popa

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție, format din: D. Popa, redactor-șef; Oct. Coconcea, secretar de redacție.

Membri: N. Popescu; N. Dumitrescu și C. Toma

Redacția și Administrația:

București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65